

อนุப்புพิกิตา

สุภีร์ ทุมทอง

อนุப்புพิภกา

สุธีร์ ทุมทอง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๘

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN : xxx-xxx-

ภาพประกอบ

มนต์ชัย ขาวสำอางค์

แบบปก / รูปเล่ม

นครินทร์ ไชยพยอม

สุพัตรา แดงอินทร์

ดำเนินการผลิต
บริษัทพรีเมียด์ พับลิชชิง จำกัด
๒๗/๓๓ ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม ๔
แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ ๐-๒๖๓๗-๘๖๐๐
โทรสาร ๐-๒๖๓๗-๘๖๐๑

พิมพ์ที่
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์
๔๕/๑๒-๑๔, ๓๓ หมู่ ๔ ตำบลบางขุน
อำเภอบางกรวย นนทบุรี ๑๑๑๓๐
โทรศัพท์ ๐๒-๘๗๙-๙๑๕๔-๖
โทรสาร ๐๒-๘๗๙-๙๑๕๓
อีเมล parbpim@gmail.com

แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

คำนำ

หนังสือ “อนุพุทธพิภกา” นี้เรียบเรียงจากคำบรรยายบรรยายที่ชมรมสุรรัตนธรรม เมื่อวันอาทิตย์ ที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘ คุณปาริชาติ กาญจนวลีรัตน์เป็นผู้ถอดคำบรรยาย ผู้บรรยายได้นำมาปรับปรุงเพิ่มเติมตามสมควร

อนุพุทธพิภกา ๕ ประการ ได้แก่ ทานกถา สีกถา สักคกถา กามาทีนวกถา เนกขัมมา นิสังสกถา เป็นธรรมเทศนาแสดงไปตามลำดับสำหรับปรับจิตผู้ฟังให้มีความพร้อม ที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงแก่ฆราวาสบ่อยครั้ง ก่อนจะทรงประกาศอริยสัจ ๔ และมีผู้ได้บรรลุธรรมมากมายด้วยธรรมเทศนานี้

คำบรรยายนั้น อธิบายให้เห็นถึงความเชื่อมโยงเป็นกระบวนการของธรรมทั้ง ๕ ประการ เริ่มจากการให้ทานจนกระทั่งถึง

ความคิดออกจากโลก โดยทานและศีลเป็นเหตุ
ฝ่ายดี ทำให้เกิดสิ่งเลิศที่ชาวโลกต้องการ
เรียกว่าสวรรค์ แต่สวรรค์ก็เป็นสิ่งมีโทษ เพราะ
ไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืนคงทน ทำให้จิตใจเศร้าหมอง
มีแต่การออกจากกาม เดินตามมรรค มุ่งไป
สู่นิพพานเท่านั้น ที่เป็นทางทำให้จิตสะอาด
ปลอดโปร่ง และเข้าถึงความสุขสงบได้อย่าง
แท้จริง

ขออนุโมทนาผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำหนังสือ
เล่มนี้ และขอขอบคุณญาติธรรมทั้งหลายที่มี
เมตตาต่อผู้บรรยายเสมอมา หากมีความผิดพลาด
ประการใด อันเกิดจากความด้อยสติปัญญาของ
ผู้บรรยาย ก็กราบขอขมาต่อพระรัตนตรัยและ
ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และขออโหสิกรรมจาก
ท่านผู้อ่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุวัรี ทุมทอง
ผู้บรรยาย

๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘

สารบัญ

๑. บทนำ	๑๓
๒. อนุப்புพิกถา	๓๘
๒.๑ ทานกถา	๔๔
๒.๒ สीलกถา	๕๗
๒.๓ สักคกถา	๖๑
๒.๔ กามาทีนวกถา	๗๐
๒.๕ เนกขัมมนิสังกถา	๙๕

อนุப்புพิกิตา

บรรยาย ที่ ชมรมสุรรัตนธรรม บางลำพู
วันอาทิตย์ ที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมต่อพระรัตนตรัย สวัสดีครับท่านผู้สนใจในธรรมะทุกท่าน

วันนี้ก็มาฟังธรรมะอีกครั้งหนึ่งนะครับ
เรามาฟังธรรมะก็เพื่อให้มีดวงตาเห็นธรรม ถ้า
มีดวงตาก็จะเห็นธรรมะ คือเห็นแจ้งอริยสัจ
รู้จักทุกข์ โดยความเป็นทุกข์ รู้จักเหตุเกิดทุกข์
โดยความเป็นเหตุเกิดทุกข์ รู้จักความดับทุกข์
โดยความเป็นความดับทุกข์ และรู้จักหนทาง
ให้ถึงความดับทุกข์ โดยความเป็นหนทางให้ถึง
ความดับทุกข์ ถ้ามีดวงตาก็จะเห็นอย่างนี้ ถ้า
ยังไม่มีดวงตา ก็ให้มีจิตมุ่งมั่นจดจ่อไปที่ความ
ดับทุกข์ ความดับทุกข์คือพระนิพพาน แล้ว

เดินไปตามมรรคที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ การที่จิตจะมีความมั่นคงเป็นหนึ่ง มุ่งตรงไปสู่นิพพาน นิพพานเป็นเป้าหมายแล้วก็เดินไปตามทาง ยิ่งลงสู่องค์มรรคที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ มีอุบายธรรมะหลากหลายที่พระพุทธองค์แสดงไว้ เพื่อให้ผู้นั้นก้าวลงสู่ทางคืออริยมรรค

ในยุคหลังๆ สำหรับพวกเรานี้ ไม่มีใครทราบ ว่าแต่ละคนแต่ละท่านเหมาะกับเทศนา บทไหน พิจารณาข้อธรรมใดทำให้เกิดปัญญา เปื้อนหน่ายโลก จิตโน้มไปนิพพาน ก้าวลงสู่หนทาง จะได้เดินไปตามมรรค แต่ละท่านก็ต้องฟังธรรม และเลือกสรรกลั่นกรองเอาไปประพฤติปฏิบัติกัน เพื่อที่จะให้มีความมั่นคงตรงไปพระนิพพาน และเดินไปตามมรรคที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

๑. เกริ่นนำ

ถ้าพูดตามที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้
หลักธรรมหนึ่งที่พระพุทธองค์ทรงแสดงมาก
แก่ฆราวาสอย่างพวกเราทั้งหลาย ท่านเหล่านั้น
ได้ฟังแล้ว รู้แจ้งอริยสัจเป็นจำนวนมาก พระองค์
ทรงแสดงธรรมปรับจิตใจ ให้มีความรู้เข้าใจโลก
ตามที่เป็นจริง เห็นโทษของโลก คิดจะออก
จากโลก จนมีใจเป็นหนึ่ง มุ่งไปทางนิพพาน
หลักธรรมชุดนี้เรียกว่า **อนุปฺพฬิกถา** พระองค์
ทรงแสดงไว้มากแก่พวกคฤหัสถ์ ถ้าเป็น
นักบวช พระองค์จะทรงแสดงข้อปฏิบัติต่างๆ
ของนักบวชซึ่งมีหลากหลาย เช่น ทรงแสดง
ธรรมจักร กล่าวถึงอริยมรรคมีองค์ ๘ ซึ่งเป็น
มัชฌิมาปฏิปทา ทำให้มีดวงตา^๑รู้แจ้งอริยสัจ นี้
แสดงแก่บรรพชิต คือแสดงแก่ท่านปัญจวัคคีย์
ท่านเป็นนักบวช

หลังจากที่พระพุทธองค์ทรงประกาศ
ปฐมเทศนาแล้ว มีเรื่องราวตามพุทธประวัติไป
ตามลำดับ มีเรื่องท่านพระยสะ ซึ่งเป็นชายหนุ่ม
ลูกเศรษฐี อยู่ปราสาทหลายชั้น สามหลัง มี
สาว ๆ มาดูแล เอาอกเอาใจ มาเล่นดนตรี ไม่มี
บุรุษเจือปน ในหนังสือเล่าไว้อย่างนั้น อยู่มา
วันหนึ่ง ท่านยสะกุบฏซึ่งเป็นชายหนุ่มลูก
เศรษฐีนี้กลับไปก่อน พวกสาว ๆ ที่เล่นดนตรี
ร้องเพลงก็หลับภายหลัง ท่านยสะตื่นขึ้นมาใน
ช่วงกลางดึก ไฟสว่างอยู่ เลยมองเห็นเหล่าสาว ๆ
สตรีเหล่านั้น ที่ป็นนักฟ้อนรำ นักร้องทั้งหลาย
นอนกรนบ้าง น้ำลายฟูมปากบ้าง นอนก่าย
หน้าผากกันเองบ้าง ดูแล้วปรากฏเหมือนกับ
ป่าช้าผีดิบ อยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว เหมือนกับว่า
เราทั้งหลายถ้าไปป่าช้า จะให้อยู่กับศพ เราคง
อยู่ไหว ไม่อยู่แน่ ท่านยสะตอนนั้นเห็นศพสาว ๆ

นอนเกลื่อนอยู่แถวนั้น ก็คิดว่า อยู่ด้วยกันไม่ได้
แล้ว ต้องหนีไป กล่าวว่า **ที่นี่วุ่นวายหนอ ที่นี่
ขัดข้องหนอ** แล้วก็ออกไป

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่ป่าอิสิปตน
มฤคทายวัน ท่านยสะกุลบุตรอยู่ในเมือง
พาราณสี ซึ่งไม่ไกลกันมากนัก ท่านไหนที่
เคยไปประเทศอินเดียก็คงพอจะนึกภาพออก
ยสะกุลบุตรเดินมาจนกระทั่งถึงป่าอิสิปตน
มฤคทายวัน บ่นว่า **ที่นี่วุ่นวายหนอ ที่นี่ขัดข้อง
หนอ** พระพุทธเจ้าทรงลุกขึ้นจงกรมในตอน
รุ่งเช้า ช่วงปัจฉิมยามของราตรี ได้สดับเสียง
ของท่านยสะกุลบุตร พระองค์ตรัสว่า **ที่นี่ไม่
วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง** จงมาที่นี่ เราจะแสดง
ธรรมให้ฟัง ท่านยสะกุลบุตรได้ฟังก็ดีใจ ถอด
รองเท้ามานั่งฟังธรรม

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง
อนุปฺพุทฺธิกา ๕ ประการ ข้อที่ ๑ ทานกถา
ข้อที่ ๒ สีสกถา ข้อที่ ๓ สักคกถา ข้อที่ ๔
กามาทีนวกถา คือทรงแสดงโทษ ความ
ต่ำทราม ความไม่ดีของกามทั้งหลาย และ
ข้อที่ ๕ เนกขัมมานิสังสกถา ทรงแสดง
อานิสงส์ในเนกขัมมะ พอพระองค์ทราบว่
จิตใจของท่านยสะนั้นมีความอ่อนโยน ควร
ต่อการใช้งาน ปราศจากนิวรณ์ เป็นสมาธิตั้ง
มั่นดีแล้ว พระองค์ก็ทรงประกาศอริยสัจ ๔
ซึ่งเป็นสามุกกังสิกขธรรมเทศนา เป็นธรรมเทศนา
ที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงยกขึ้นแสดงด้วย
พระองค์เอง คือแสดงทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค
ท่านยสะกุลบุตรก็ได้ดวงตาเห็นธรรม ได้เป็น
พระโสดาบัน

พอรุ่งเช้า แม่ของท่านยสะขึ้นไปหา
ลูกชาย หาไม่เจอ เลยบอกท่านเศรษฐี ออก
ติดตามกัน ท่านเศรษฐีก็ออกมาตามทางนี้
แหละ ทางป่าอสิปตนมฤคทายวัน เดินมาจน
กระทั่งเห็นร่องเท้า แล้วก็เดินต่อมาอีก เห็น
พระพุทธรเจ้า ก็ดีใจว่า ร่องเท้าก็มี คงจะอยู่
แถวๆ นี้แหละ เลยถามพระพุทธรเจ้าว่า ได้เห็น
ยสะบ้างไหม เห็นลูกชายของกระผมบ้างไหม
พระพุทธรองค์ทรงบันดาลอิทธาภิสังขารให้
สองคนมองไม่เห็นกัน บิดามองไม่เห็นท่านยสะ
พระองค์ตรัสว่า ท่านจงมาที่นี่ ตั้งใจฟังธรรม
ให้ดี เดี่ยวคงได้เจอกันแถวๆ นี้แหละ บิดาของ
ท่านยสะตั้งใจฟังธรรม พระองค์ทรงประกาศ
อนุปปกัปปิภา ได้แก่ ทานกถา สีลกถา สัคคกถา
กามาทินวกถา และเนกขัมมานิสังสกถา พอ
จิตใจของท่านเศรษฐีมีความพร้อม จิตใจ

ปราศจากนิเวศน์ เป็นสมาธิ พระองค์ทรง
ประกาศอริยสัจ ๔ ท่านเศรษฐีก็ได้บรรลुเป็น
พระโสดาบัน

ท่านพระยสะตอนนั้นก็นั่งอยู่ที่นั่น ได้
ฟังธรรมะเหมือนเดิมเลย คือ ฟังอนุปฺพฬิกถา
แล้วก็ตามด้วยอริยสัจ ๔ ได้บรรลुเป็นพระ
อรหันต์ เมื่อทรงแสดงธรรมจบ ท่านเศรษฐี
บรรลุเป็นพระโสดาบัน ท่านพระยสะบรรลु
พระอรหันต์ พระพุทเจ้าทรงคลายอิทธาภิ
สังขารแล้ว พ่อของพระยสะก็บอกว่า ลูกชาย
ต้องกลับบ้านแล้ว เพราะแม่ร้องไห้จะขาดใจ
แล้ว พระยสะก็มองดูพระพุทเจ้า พระพุท
องค์ตรัสว่า ยสะนี้ ไม่สมควรที่จะกลับไป
เป็นฆราวาส ไม่ควรกลับไปบริโภคกามแล้ว
ฟังอย่างนี้ ท่านเศรษฐีก็เข้าใจว่า ลูกชายนั้น
ได้ธรรมะชั้นสูงมากแล้ว ก็เลยสาธุการด้วย

นิมนต์พระพุทธเจ้า พร้อมด้วยท่านยสะไปรับ
ภัตตาหารที่บ้าน ท่านยสะขอบวช ท่านเศรษฐี
ก็กลับบ้านไป

พอกลับไปบ้านแล้ว ท่านเศรษฐีก็เตรียม
ภัตตาหารต่างๆ พระพุทธเจ้ามีท่านพระยสะ
กุลบุตรเป็นพระติดตามเข้าไปในบ้าน พระ
พุทธเจ้าทรงแสดงอนุปูปพิกกาแก่แม่ของพระ
ยสะและภรรยาเก่าของท่าน แสดงทานกถา
สีลกถา สัคคกถา กามาทีนวกถา เนกขัมมา
นิสังสกถา พอทราบว่ายสะท่านนั้นมีจิตใจที่
ควรต่อการใช้งาน เป็นจิตใจตั้งมั่นดี สะอาด
ปลอดโปร่ง มีกำลังดีแล้ว พระองค์ทรงประกาศ
อริยสัจ ๔ คือทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค สอง
ท่านนั้นก็ได้รับบรรลุเป็นพระโสดาบัน ประกาศตน
เป็นอุบาสิกผู้ถึงไตรสรณะเป็นคู่แรกของโลก
ส่วนพ่อของพระยสะเป็นอุบาสกผู้ถึงไตรสรณะ

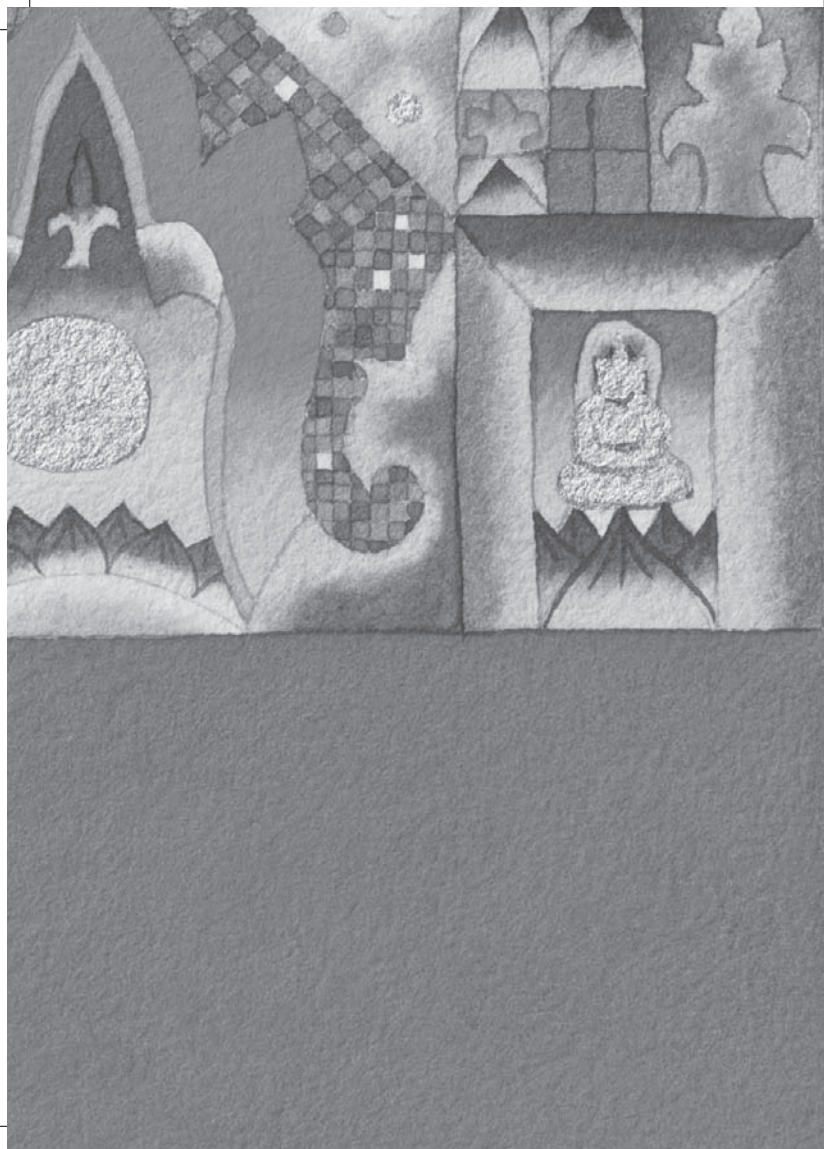
เป็นคนแรก สำหรับฝ่ายอุบาสกมีพ่อค้า ๒ ท่าน
ถึงพระพุทธเจ้ากับพระธรรมไปก่อนแล้ว ถึง
สภะสองเป็นคู่แรก

เรื่องราวต่างๆ เท่าที่ผมเล่ามา จะพบว่า
ตามประวัติ บทธรรมบทหนึ่งที่พระพุทธองค์
ยกขึ้นแสดงแก่พวกฆราวาส เพื่อให้จิตสะอาด
ปราศจากนิวรณ์ มั่นคง เป็นหนึ่ง เอียงไปทาง
นิพพาน เดินไปตามมรรค แล้วทรงประกาศ
อริยสัจในภายหลัง ก็ได้บรรลุธรรม ท่านพระ
ยสะก็ดี บิดาของท่านก็ดี มารดาของท่าน
ภรรยาเฝ้าที่ดี คือ อนุปพุทฺธิกา

ต่อจากนั้น มีลูกชายเศรษฐี ๔ คน เป็น
สหายกันในกรุงพาราณสีนั้น เห็นว่าท่านพระ
ยสะเป็นคนดัง เป็นคนเก่ง ออกบวชในพระพุทธ
ศาสนา การออกบวชก็น่าจะเป็นเรื่องที่ดี ก็เข้า
มาหา พระยสะพาเพื่อนทั้ง ๔ นี้ไปเฝ้าพระ

พุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงอนุปฺพฬิกถา
คือทานกถา สีลกถา สัจจกถา กามาทีนวกถา
เนกขัมมานิสังสกถา พอทั้ง ๔ ท่านเพื่อนของ
พระยสะ ชาวเมืองพาราณสี มีจิตที่พร้อมแล้ว
พระองค์ก็ทรงประกาศอริยสัจ ท่านเหล่านั้น
ทั้ง ๔ คน ก็ได้บรรลुเป็นพระโสดาบัน ขอบวช
ตอนหลังก็ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ นี่ก็อีก ๔
ท่าน

ต่อมา สหายของพระยสะอีก ๕๐ คน
เป็นชาวชนบท อยู่นอกเมือง เนื่องจากตระกูล
ของท่านยสะเป็นตระกูลใหญ่ เป็นเศรษฐีมา
หลายชั่วอายุคน ก็มีญาติเยอะ มีสหาย ๕๐ คน
มาหาท่านพระยสะบอกว่า ท่านบวชนี้ก็คงจะ
ไม่เสียหาย น่าจะเป็นเรื่องดี ท่านพระยสะก็พา
ทั้ง ๕๐ ท่านนี้ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า
ทรงแสดงอนุปฺพฬิกถาแก่ทั้ง ๕๐ ท่านนี้ คือ

ทานกถา สीलกถา สักคกถา กามาทีนวกถา
เนกขัมมานิสังสกถา พอทราบว่ทั้ง ๕๐ ท่าน
นั้น จิตใจเป็นสมาธิ ควรต่อการใช้งานแล้ว
พระองค์ก็ประกาศอริยสัจ ๔ คือทุกข์ สมุทัย
นิโรธ มรรค ทั้ง ๕๐ ท่านนั้นก็ได้รับบรรลุเป็น
พระโสดาบัน ขอบวช ต่อมาก็ได้รับบรรลุเป็น
พระอรหันต์ นี่ก็อีก ๕๐ ท่าน

หลังจากมีพระอรหันต์เกิดขึ้นในโลก
๖๑ องค์ มีพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า ท่าน
พระปัญจวัคคีย์ ๕ รูป ท่านพระยสะ ๑ เพื่อน
ของท่านชาวเมืองพาราณสีอีก ๔ รวมทั้งเพื่อน
ชาวชนบทอีก ๕๐ รวมเป็น ๖๑ องค์เกิดขึ้น
ในโลก พระพุทธเจ้าทรงส่งสาวกไปประกาศ
พระศาสนา ส่วนพระองค์เสด็จดำเนินทาง
แคว้นมคธ

ในการเดินทางนั้น ก็มาเจอกลุ่มภัทท
วคดีย ๓๐ คน กลุ่มภัททวคดียก็เป็นฆราวาส
อย่างพวกเราทั่วไป ท่านเหล่านั้นพาภรรยามา
เที่ยว ทั้งหมดมี ๓๐ คน ๒๙ คนมีภรรยา อีก
คนหนึ่งไม่มีภรรยา เขาก็เลยไปจ้างหญิงโสเภณี
มาเป็นคู่ให้มาเที่ยวด้วยกัน สมัยนั้นโสเภณีเขา
ถูกกฎหมาย เป็นที่ยอมรับกัน ตั้งขึ้นมาเป็น
กฎระเบียบ มีราคาเท่าไรก็ว่ากันไป จ้างมาเป็น
ภรรยาชั่วคราว พอจ้างมาแล้ว หญิงโสเภณี
ขโมยสิ่งของของเพื่อนไป ก็เลยออกพากันตาม
หา มาเจอพระพุทธเจ้า ถามว่า ท่านสมณะ
ได้เห็นหญิงโสเภณีมาทางนี้ไหม นางขโมย
เครื่องประดับและเสื้อผ้าของเพื่อนเราไป
พระพุทธเจ้าตรัสถามว่า พวกท่านจะแสวงหา
ผู้หญิง หรือแสวงหาตัวเองดี ฟังอย่างนี้ก็ได้อ
ความเข้าใจที่ลึกซึ้ง ท่านเหล่านั้นตอบว่า

แสวงหาตัวเองดีกว่า พระองค์ตรัสว่า ถ้า
อย่างนั้น จงนั่งลง และฟังธรรม

พระองค์ทรงประกาศอนุปปกัถา คือ
ทานกถา สีลกถา สัคคกถา กามาทีนวกถา
เนกขัมมานิสังสกถา พอภทวัคคีย์ ๓๐ ทาน
นั้นมีจิตพร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรงประกาศ
อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทั้ง ๓๐
ท่านนี้ก็ได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน ขอบวช
แล้วก็ไปประกาศศาสนาต่อไป ส่วนพวกภรรยา
ไม่ได้กล่าวว่าไปไหน มีแต่บอกว่า ท่านเหล่านั้น
ขอบวช ภรรยาคงกลับบ้านไป แต่ในเรื่องไม่ได้
บอกไว้

พระพุทธเจ้าเสด็จดำเนินต่อไป โปรด
ขมูล ๓ พี่น้อง กลุ่มนี้เป็นนักบวช พระองค์
ไม่ได้แสดงอนุปปกัถา แสดงอาทิตตปริยาย

สูตร เท่าที่ผมเล่ามา จะให้ข้อสังเกตไว้หลายประการ คือปัญญาคีร์ยนี้เป็นบรรพชิต พระองค์ทรงแสดงธรรมจักรกับอนัตตลักขณสูตร ไม่ได้แสดงอนุปฺพฬิกถา ต่อมาเมื่อพระองค์แสดงกับชฎิล ๓ พี่น้อง ท่านเหล่านี้ก็เป็นนักบวชเป็นบรรพชิต พระองค์ทรงแสดงอาทิตตปริยายสูตร แสดงเรื่องสิ่งทั้งปวงเป็นของร้อนให้เหมาะกับพวกท่านที่บูชาไฟ ท่านเหล่านั้น ๑,๐๐๓ องค์ก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์

เมื่อ ๑,๐๐๓ องค์บรรลุอรหันต์แล้ว พระองค์ทรงพาบริวารเหล่านั้นเข้าสู่เมืองราชคฤห์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นมคธ ตอนนั้นพระเจ้าพิมพิสารครองแคว้นมคธ เมืองหลวงคือราชคฤห์ พระองค์เสด็จเข้าไปท่านชฎิล ๓ พี่น้อง เป็นที่นับหน้าถือตาของ

ชาวแคว้นมคธกับแคว้นอังคะอยู่ในสมัยนั้น
ชาวบ้านโดยส่วนใหญ่ก็นับถือท่านชฎิลเหล่านี้
อยู่

พระเจ้าพิมพิสารได้ทราบว่พระพุทเจ้า
เสด็จมา ก็พาพราหมณ์และคหบดีเข้ามาเฝ้า
ที่สวนตาลหนุ่ม จำนวนที่เข้ามาเฝ้าตอนนั้น
ท่านว่ามี ๑๒ นหุต อันนี้เป็นจำนวนนับในทาง
บาลี ๑ นหุต คือ ๑๐,๐๐๐ คน ๑๒ นหุต ก็คือ
๑๒๐,๐๐๐ คน นับว่าเป็นเหตุการณ์ใหญ่โต
พอสมควร แต่ว่าพระราชาเสด็จมา **มีพราหมณ์
คหบดีแวดล้อม ๑๒๐,๐๐๐ คน** ก็ไม่ถือว่า
เยอะมาก ก็คงพอดีๆ สำหรับยุคนั้น มาเข้า
เฝ้าพระพุทเจ้าที่สวนตาลหนุ่ม คนเหล่านั้น
ก็สงสัยว่า กลุ่มท่านชฎิลหรือพระพุทเจ้าเป็น
อาจารย์กันแน่ งงอยู่ พระพุทเจ้าทราบความ

คิดของชนเหล่านั้น ก็ทรงผินพระพักตร์ไป
มองท่านอรุเวลก็สัสปะ ท่านก็แสดงอิทธิฤทธิ์
ปาฏิหาริย์หลายประการ แล้วก็มาราบแทบ
เท้าพระพุทธเจ้า ประกาศตนว่า พระพุทธเจ้า
เป็นศาสดา ส่วนพวกท่านนั้นเป็นสาวก พวก
ชาวบ้านก็พากันเลื่อมใสในพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้า

พราหมณ์และคหบดีชาวกรุงราชคฤห์
มีพระเจ้าพิมพิสารเป็นประธาน ตอนนั้นหมด
ความสงสัยในพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ตั้งใจฟังธรรม
พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงอนุปฺพพิกถาก่อน
พวกนั้นเป็นฆราวาส พระองค์ทรงแสดงทาน
กถา สีลกถา สัคคกถา กามาพีนวกถา เนกขัมมา
นิสังสกถา พอจิตมีความอ่อนโยน ควรต่อ
การงานแล้ว พระองค์ก็ทรงประกาศอริยสัจ ๔
คือทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ในบรรดาผู้ที่มาเฝ้า

คราวนั้น พระเจ้าพิมพิสารและบริวาร ๑๑ นหุต
คือ ๑๑๐,๐๐๐ คน ได้บรรลुเป็นพระโสดาบัน
เหลือ ๑๐,๐๐๐ ได้ประกาศตนเป็นอุบาสก
อุบาสิกา ผู้ที่มาเฝ้าในคราวนั้น บรรลุเกือบหมด
ท่านเหล่านี้เป็นฆราวาส ดังนั้น ที่ปรากฏตาม
ที่ผมเล่ามาในต้นโพธิกาล เมื่อพระองค์ทรง
แสดงธรรมแก่เหล่าฆราวาส จะมีบทธรรม
อยู่ชุดหนึ่งที่พระองค์แสดงก่อนเสมอ คือ
อนุปุปพิกลา อันนี้ท่านทั้งหลายสามารถไป
อ่านในพุทธประวัติได้

แม้แต่เรื่องอื่นๆ ที่หลังจากนั้นมาอีก
เช่นเรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐี ซึ่งเป็นเศรษฐี
ชาวเมืองสาวัตถี คราวหนึ่งไปค้าขายที่กรุง
ราชคฤห์ ไปอยู่กับเพื่อนที่กรุงราชคฤห์ ต่อมา
เพื่อนก็ชวนขายทำโน่นทำนี่ ต้อนรับท่านไม่
เต็มที่ ก็เลยสงสัยว่า ทำไมทุกที่ต้อนรับเราดี

มาก คราวนี้ทำไมรู้สึกเหมือนไม่ค่อยมีเวลา
เพื่อนก็บอกว่า ช่วงนี้กำลังยุ่ง เพราะว่ากำลัง
เตรียมการจะถวายทานแก่พระพุทธเจ้า ท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ยื่นคำว่า “พุทธโธ” เท่านั้น
แหละ รู้สึกว่าชนลูกชนพอง เกิดปีติมาก นอน
ไม่หลับทั้งคืน ก็เลยต้องลุกขึ้นแล้วก็ไปเฝ้า
พระพุทธเจ้า เมื่อไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า
ก็ทรงแสดงอนุปปพิกขา คือ ทานกถา สีลกถา
สักคกถา กามาทีนวกถา เนกขัมมานิสังสกถา
พอจิตท่านมีความพร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรง
ประกาศอริยสัจ ๔ คือทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ได้บรรลุธรรมเป็น
พระโสดาบัน ท่านเลยอาราธนาให้พระพุทธเจ้า
เสด็จไปที่กรุงสาวัตถี ท่านก็กลับมาก่อน แล้ว
ไปสร้างวิหารเชตวัน เรื่องราวก็เป็นอย่างนี้

ด้านนาง**วิสาข**าก็เช่นกัน ในยุคนั้นนางวิสาขายังเป็นเด็กอยู่ เป็นเด็กน้อยอายุ ๗ ขวบเท่านั้นเอง เมื่อคราวที่พระพุทธเจ้าเสด็จมาที่เมืองสาเกต เมืองสาเกตนี้เป็นเมืองใหม่ที่เขามาตั้งในแคว้นโกศล เนื่องจากพระเจ้าโกศลต้องการเศรษฐีมาอยู่ในเมืองตัวเอง ก็เลยไปขอเศรษฐีมา เศรษฐีก็เลยมาตั้งเมืองใหม่ เป็นเมืองสาเกต อยู่ใกล้ๆ กับสาวัตถิ สาวัตถิเป็นเมืองหลวงของแคว้นโกศล เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จมาเมืองสาเกต ก็ต้องมีการต้อนรับพระพุทธเจ้า นางวิสาขาทอนนั้นเป็นเด็ก เขาก็ให้มาต้อนรับ มาแต่งตัวเป็นเทพิดาเดินหน้าพระพุทธเจ้า อะไรก็ว่าไป เหมือนทางเมืองเราเวลาจะต้อนรับผู้หลักผู้ใหญ่ บางทีเพื่อให้เกิดความน่ารัก ก็เอาเด็กๆ มาแต่งตัวสวยงามเดิน

นำหน้า นางวิสาขากับพวกตอนนั้นอายุ ๗ ขวบ
เท่านั้นเอง ก็มาต้อนรับพระพุทธเจ้า มีโอกาส
ได้ฟังธรรม พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงอนุปฺพพิ
กกา และประกาศอริยสัจ นางก็ได้บรรลุเป็น
พระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ พร้อมด้วย
บริวาร

เรื่องที่ผมเล่ามาแบบย่อๆ นี้ อาจจะมี
รายละเอียดไม่ครบถ้วนนัก เล่าเพื่อจะให้ได้
ข้อสรุปอย่างหนึ่งว่า ข้อธรรมะที่พระพุทธ
องค์ทรงแสดงแก่พวกฉรรวาส แล้วมีผู้บรรลุ
มากมาย ก่อนที่พระองค์จะประกาศอริยสัจ
คืออนุปฺพพิกกา ๕ ประการ ท่านทั้งหลายจะ
ได้เห็นความสำคัญ เพราะว่าหลายท่านไปเรียน
กรรมฐาน หรืออบรมบทรบโन्नบถนี้หลากหลาย
มากมาย ซึ่งอาจจะเป็นบทรบที่ถูกต้อง

จริตหรือไม่ถูกจริตก็ว่ากันไป แต่สำหรับเรื่อง
อนุปพุพิกถานี้ ตามคัมภีร์ที่ท่านเขียนไว้ สามารถ
ค้นคว้าและอ่านได้ เรื่องที่ผมพูดมา หลายท่าน
อาจจะทราบมาแล้ว

ที่ผมได้พูดมา ไม่ได้เน้นเรื่องราวประวัติ
เน้นตัวข้อธรรมะ ข้อธรรมะที่พระองค์ทรง
แสดงแก่ฆราวาสเป็นอันมาก ตรัสบ่อยและก็มี
ผู้บรรลุตลอด ก็คืออนุปพุพิกธา ๕ ประการ
ทำไมจึงมีผู้บรรลุ เพราะดูเหมือนเป็นเรื่องง่ายๆ
แต่ทำไมพระองค์แสดงแล้วมีผู้บรรลุ อันนี้น่า
พิจารณาให้ลึกซึ้ง

สรุปได้ว่า ข้อธรรมที่พระพุทธเจ้าทรง
แสดงแก่พวกฆราวาส คฤหัสถ์ ชาวบ้าน ผู้ที่
ไม่ใช่สำนักบวช ที่ทรงแสดงบ่อยๆ แสดงเป็น
เบื้องต้นก่อน ก็คือ ข้อธรรมที่เรียกว่าอนุปพุพิ

กถา ซึ่งมีอยู่ ๕ ประการ ข้อที่ ๑ ทานกถา ข้อ
๒ สีลกถา ข้อ ๓ สักคกถา ข้อที่ ๔ กามาทีน
กถา และ ข้อที่ ๕ เนกขัมมานิสังสกถา

เบื้องต้นท่านทั้งหลายจะต้องเข้าใจก่อน
ว่า บทธรรมชุดนี้ที่พระองค์ทรงแสดง แล้วมี
ผู้บรรลุมากมายนั้น พระองค์จะแสดงทั้ง ๕
อย่างพร้อมกัน ไม่ได้แสดงอันใดอันหนึ่ง ต้อง
รู้ว่าบทธรรมนี้หากครบชุด ต้องแสดงครบ ๕
อย่าง อันนี้เราต้องย้อนกลับไปดูตามเรื่องที่ท่าน
รวบรวมไว้ พระพุทธองค์ทรงแสดงครบ ๕
อย่าง จิตของผู้ฟังจึงมีความพร้อม ต่อมาได้
ฟังอริยสัจ ๔ จึงได้บรรลุธรรม เรามาดูว่าการ
แสดงครบ ๕ อย่าง ดียังไง ประเสริฐเลิศยังง
ข้อธรรมชุดนี้จึงทำให้คนสามารถบรรลุได้
สามารถทำให้ผู้ที่จิตใจติดข้องอยู่ในโลก มี

จิตใจเป็นหนึ่งในทางนิพพานได้ ถ้าท่านฟังไป
ตามลำดับก็จะเข้าใจได้ไม่ยาก เพราะพระ
พุทธองค์ทรงแสดงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับ
ชาวโลกอย่างพวกเรา

ฆราวาสทั้งหลายส่วนใหญ่ก็ติดข้องอยู่ใน
กามคุณต่างๆ พวกกันแสวงหาของดีๆ แสวงหา
รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อารมณ์ที่ดี อารมณ์
ที่เลิศ จนกระทั่งอยากจะเกิดในสุคติโลกสวรรค์
พระองค์ทรงจับประเด็นตรงนี้ขึ้นมาแสดงให้เห็น
เห็นชัดว่า สิ่งดีๆ ทั้งหลายมีที่มาที่ไปอย่างไร
มีเหตุมีเงื่อนไขอย่างไร ข้อเท็จจริงของตัวมัน
โทษของมันเป็นอย่างไรรู้ ถ้าเข้าใจแล้ว พวก
ฆราวาสก็จะทิ้งสิ่งที่ตนแสวงหา จิตจะตั้งไป
ทางนิพพานโดยธรรมชาติ เพราะขนาดสิ่งที่
ดูเหมือนดี พวกกันชวนชวายแสวงหา มุ่งหมาย

อยากได้ เป็นอาภรณ์ที่เลิศ จนกระทั่งการไป
เกิดในสุคติโลกสวรรค์ ก็ยังเป็นของไม่แน่นอน
มีโทษหลายประการ อย่างที่พระองค์ชี้ชัดเอาไว้
ก็จะทำให้ผู้ที่แสวงหา **หมดอาลัยตายอยาก
ในทางโลก ต้องไปนิพพานแล้ว** จิตก็จะเอียง
ไปทางเนกขัมมะ ออกจากโลกเท่านั้น พอคิด
ออกจากโลก ที่นี้ ก็ประกาศอริยสัจได้แล้ว
อย่างนี้ก็จะเดินมุ่งหน้าไปทางนิพพาน

ถ้าเข้าใจบทธรรมชุดนี้อย่างถูกต้อง และ
นำมาพิจารณาในชีวิตของเรา ให้สอดคล้อง
ลงกันกับธรรมะ ก็จะสามารถมีนิพพานเป็น
เป้าหมาย มีจิตตั้งมั่นไปทางนิพพาน และ
เดินไปตามมรรคได้เช่นเดียวกัน นี่เป็นบทธรรม
ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงเยอะแก่พวกฆราวาส
เรียกว่าอนุปปทิกกา

๒. อนุப்புพิกิตา

ที่นี้มาดูความหมายและเนื้อความของแต่ละบทธรรมทั้ง ๕ อย่างนี้แบบย่อๆ อนุப்புพิกิตา แปลว่า **ธรรมเทศนาที่แสดงไปตามลำดับ** เป็นลำดับตามเหตุผล ที่เป็นไปตามกระบวนการธรรมชาติ พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมะที่ชัดเจน และเป็นเหตุเป็นผลต่อเนื่องกันไป เป็นกระบวนการ เรียกว่าเป็นไปในลักษณะเป็นกระแส ถ้าเราฟังให้ดี ฟังให้เข้าใจ ไม่เอาความเห็นความคิดของตนเองเข้ามา ไม่เอาความอยากไม่อยากเข้ามา วางความคิดความเห็นไว้ ความอยากไม่อยากเอาวางไว้ แล้วพิจารณาไปตามธรรมะที่พระองค์ทรงแสดง ก็จะเข้าใจได้ไม่ยาก เพราะว่าพระองค์ทรงแสดงธรรมมีเหตุผลที่ตรงไปตรงมาอยู่แล้ว ชัดเจน

แจกแจงละเอียด เหตุอย่างนี้ ผลก็อย่างนี้ บอก
ไว้ชัดเจน เหตุก็ใกล้เคียงกับผลอยู่แล้ว โดย
ธรรมชาติ พอมองออก สังเกตออกอยู่โดย
ธรรมชาติ

ในยุคพุทธกาล เนื่องจากคนยุคนั้นเป็น
คนรุ่นเดียวกัน ภาษาเดียวกัน ฟังแล้วก็มีโอกาส
เข้าใจได้ง่าย ส่วนทางพวกเราก็คงคนละรุ่นกันบ้าง
คนละภาษาบ้าง กิเลสอาจจะเยอะขึ้นบ้าง แต่
อย่างน้อยลองฟังดูก็แล้วกัน กถาหรือธรรม
เทศนาที่แสดงเป็นไปตามลำดับ เรียกว่าอนุ
ปุพพิกขา มีอยู่ ๕ อย่าง

เวลาท่านทั้งหลายฟังอนุปุพพิกขา ต้องฟัง
ให้ครบถ้วน ต้องรู้ก่อนว่ามี ๕ อย่าง ส่วนใหญ่
พวกเราที่ไม่ค่อยได้ธรรมะในยุคนี้ ทั้งๆ ที่ฟัง
ธรรมะเยอะ เป็นเพราะว่าฟังธรรมะไม่ครบชุด

พอฟังธรรมะไม่ครบชุด จะเกิดข้อเสียหาได้
เนื่องจากเมื่อไม่ครบ ใช้แล้วไม่เกิดประโยชน์
จริง บางครั้งเกิดโทษได้ เช่น **พรหมวิหารมี ๔**
มีเมตตาเป็นต้น เราฟังข้อเดียว อย่างนี้ไม่ได้
เนื่องจากว่า เมตตาต้องอยู่คู่กับข้ออื่นๆ ซึ่งมี
อีก ๓ ข้อ รวมเป็น ๔ เป็นหมวดของธรรมชุดนี้
คือเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ต้องเข้าใจ
ทั้งชุดให้ครบถ้วน และการเอาไปใช้ ตอนไหน
ใช้อันไหนจึงจะดี จึงจะถูกต้อง เวลาไหนใช้
อะไร ต้องให้เหมาะสมด้วย

อริยสัจมี ๔ ก็ต้องพูดให้ครบ มีทุกข์
สมุทัย นิโรธ มรรค จะมาพูดอันเดียวโดดๆ
ไม่ได้ ฉะนั้น บทธรรมต่างๆ เวลาเราจะนำไปใช้
ต้องรู้ว่าบทธรรมบทนั้นอยู่ในหมวดไหน และ
มีองค์ประกอบอะไรบ้าง มีกี่อย่าง อะไรบ้าง มี

คุณอย่างไร มีโทษอย่างไร ใช้อย่างไร เนื่องจาก
พระพุทธเจ้าของเราตรัสรู้ธรรมะ ซึ่งเป็นข้อ
เท็จจริงตามธรรมชาติ พระองค์ก็ทรงตั้งหมวด
ธรรมขึ้นมาจากธรรมชาตินั้นแหละ ดังนั้น ก็
แล้วแต่ว่าพระองค์จะทรงตั้งขึ้นมาด้วยวัตถุประสงค์
อะไร แสดงแก่ใคร เวลาไหน ให้เหมาะ
กับคนนั้นๆ โดยเฉพาะก็มี แสดงเป็นกลางๆ ก็มี
ธรรมะเป็นความจริง จะบอกว่ามันเป็นกฎหรือ
บอกว่ามันไม่เป็นกฎ มันก็เป็นของมันอยู่แล้ว
แต่เพื่อให้มีประโยชน์กับคนนั้นๆ พระองค์ทรง
ตั้งให้เหมาะขึ้นมา หมวดนี้ก็มีข้อจึงจะได้รับ
ประโยชน์ เชื่อมโยงกันอย่างไร เป็นหลักธรรม
ใช้สำหรับทำอะไร

สำหรับอนุปปุพพิกถานั้นมี ๕ มี ๕ ข้อ
เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน จึงจะได้รับประโยชน์ จึง

จะตรง จึงจะทำให้เกิดปัญญามองทะลุปรุโปร่ง
เห็นชัดทั้งกระแสของกระบวนการได้ อนุพุพพิ
กถาทั้ง ๕ นี้เมืองไทยเราก็นั่นเป็นประจำ แต่
โดยทั่วไป เราจะฟังกันแค่ข้อใดข้อหนึ่ง จุดใด
จุดหนึ่ง ก็เลยทำให้เกิดความเสียหายในด้าน
ความเข้าใจ จนบางครั้งก็เสียหายไปทางธรรมะ
ด้วย ความจริงธรรมะไม่เสียหาย แต่ความ
เข้าใจของคนฟังเพี้ยนไป แทนที่ฟังแล้ว จิตจะ
โน้มเอียงไปนิพพาน กลับโน้มเอียงมาทางโลก
แทนก็มี ซึ่งผิดไปไกลมาก พระพุทธองค์ทรง
แสดงอนุพุพพิกถานี้ เพื่อให้จิตคนฟังโน้ม
เอียงไปนิพพาน เพื่อจะประกาศอริยสัจ แต่
บางทีเมืองไทยเรา ฟังอนุพุพพิกถาแล้ว อยาก
เวียนว่ายตายเกิด อยากทำบุญ จะได้ไปเกิดใน
สวรรค์ เสวยสมบัติกันมากๆ ซึ่งผิดไปไกลมาก
อย่างนั้นแสดงว่ามีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน

จากข้อธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้

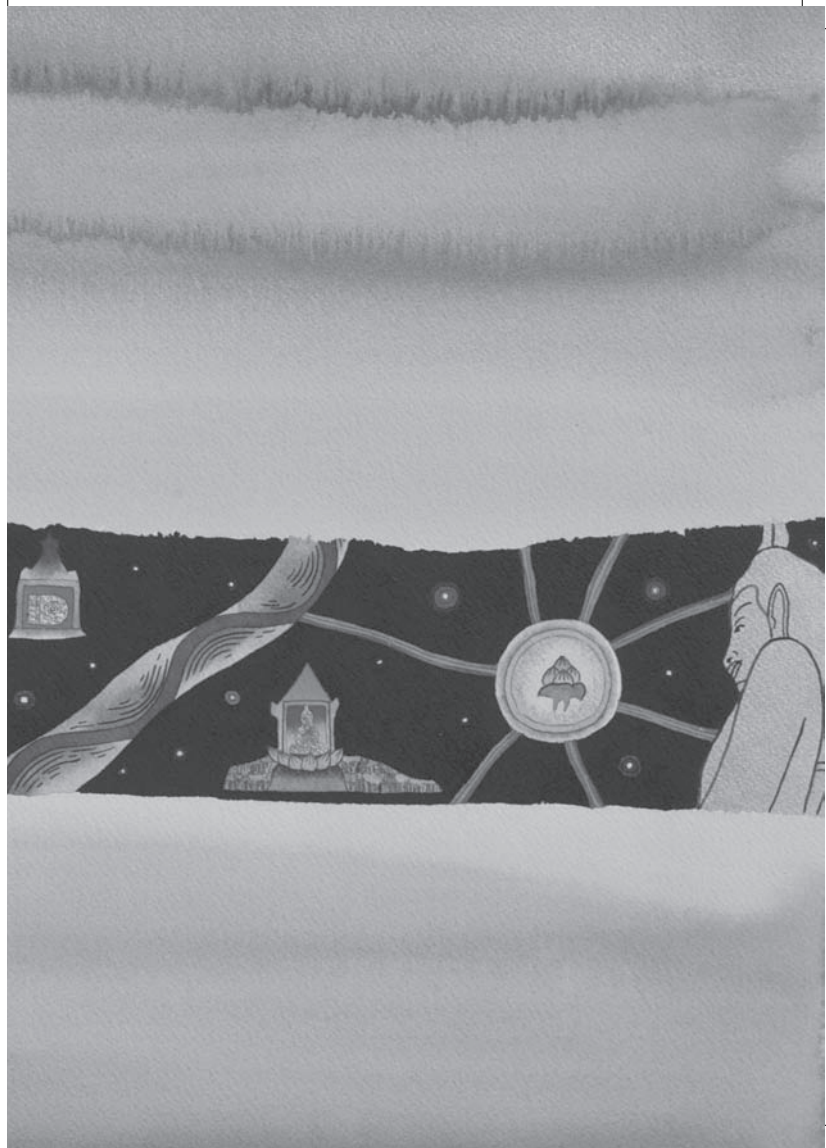
อนุปพุทฺธิกาเป็นธรรมเทศนาเอาไว้สำหรับ
ปรับจิต เพื่อให้คนมี**สัมมาทิฏฐิ**ระดับหนึ่ง เพื่อ
จะปล่อยวางโลก และเอียงไปนิพพาน เพื่อจะ
ได้เห็นอริยสัจ ตามเรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ หลาย
เรื่องมากแล้ว ท่านทั้งหลายสามารถจะหยิบ
เรื่องเหล่านั้นไปเป็นอุทาหรณ์ หรือเป็นตัวอย่าง
ได้ เริ่มตั้งแต่ท่านพระยสะเป็นต้นมา เหล่า
ฆราวาส เมื่อไปเฝ้า พระพุทธองค์จะทรง
ประกาศอนุปพุทฺธิกา แล้วก็ประกาศอริยสัจ
ผลปรากฏว่าท่านเหล่านั้นได้บรรลุธรรมเป็น
พระโสดาบันเป็นต้น

ข้อธรรมะดีๆ อย่างนี้ ถ้าเราใช้ไม่เป็นก็
ไม่ได้ประโยชน์ พอไม่ได้ประโยชน์จะมาโทษ
ธรรมะไม่ได้ ต้องโทษที่ตัวเองเรียนไม่เป็นหรือ

เรียนไม่รู้เรื่อง เข้าใจผิดเอง มั่วเอง อะไรเอง
หลังๆ มา พวกเราส่วนใหญ่เรียนไม่ครบ อาจ
จะรีบ อยากได้ผลมากไปหน่อย ส่วนใหญ่เรียน
ไม่ครบ เช่น เรียนเรื่องทาน ก็เรียนเรื่องทาน
อย่างเดียว พอเรียนเรื่องทานเสร็จก็ไปให้ทาน
เลย ฟังไม่ครบ แท้ที่จริง เรื่องทานเป็น ๑ ใน
๕ ต้องฟังให้ครบก่อน ต้องฟังเรื่องต่อไปด้วย

๒.๑ ทานกถา

เรื่องที่ ๑ คือเรื่องทาน ทานกถา เรื่องที่
๒ คือเรื่องศีล สीलกถา ฟังเรื่องทานแล้วก็ต้องฟัง
เรื่องศีล ต่อมาก็ต้องฟังเรื่องสัคคกถา สัคคะ
นิยมนแปลว่า สวรรค์ อันนี้แปลแบบทับศัพท์
สัคคะจริงๆ ตามบาลีแปลว่า อารมณ์ที่เป็น
ฝ่ายดีเลิศ อารมณ์สูงเลิศที่ชาวโลกเขาต้องการ
ก็คือลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อะไรพวกนี้ อะไร

ที่ดีๆ อารมณ์อันเลิศ อารมณ์อันดี ชาวโลก
ทั้งหลายเขาต้องการกัน นั้นเรียกว่าสวรรค์ หรือ
สักกะ อารมณ์ที่เลิศ อารมณ์ที่ดี ภพสวรรค์
นั้นแหละเป็นที่แสดงอารมณ์ที่เลิศกว่าเขาแล้ว
แสดงไปถึงสวรรค์ก็ได้

เรื่องที่ ๔ คือ โทษของกาม กามาทีนวกถา
โทษ ความต่ำทราม ความเศร้าหมองของ
กาม และเรื่องที่ ๕ คืออานิสงส์ในเนกขัมมะ
เนกขัมมานิสังสกถา มี ๕ ส่วน ดังนั้น เวลา
ฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ต้องฟังให้ครบถ้วนว่ามัน
มีเรียงลำดับ แม้เราจะฟังเรื่องโทษของกาม
เราก็รู้ว่า โทษของกามเป็นลำดับที่ ๔ ในอนุ
ปุพพิกถา

เหมือนเราฟังเรื่องมุกิตา เราก็ต้องรู้ในใจ
ของเราว่า เราฟังข้อที่ ๓ ของพรหมวิหาร

อย่างนี้เป็นต้น พรหมวิหารมี ๔ ข้อ นี้เรียกว่า ฟังด้วยความเข้าใจ ถ้าฟังเรื่องทานก็ต้องรู้ว่า เป็นข้อที่ ๑ ของอนุปุปพิกถา ฟังข้อที่ ๑ ต้องเชื่อมไปข้อที่ ๒ ได้ จนกระทั่งเชื่อมไปถึง เนกขัมมะ เห็นอานิสงส์ในเนกขัมมะ

ฟังเรื่องของทาน ฟังอย่างไร จึงจะเห็น อานิสงส์ในการออกจากโลก ให้ทาน มันน่าจะ ได้แต่ของดีๆ เป็นเหตุ เป็นเงื่อนไขให้ได้ของดี ท่านก็บอกอยู่ว่า ให้ทานเป็นของมีผล ทำเหตุดี ผลก็ต้องดี ฟังยังไง พิจารณาอย่างไร จึงจะทำให้ อยากออกจากโลก เห็นอานิสงส์ของการ ออกจากโลก จนกระทั่งมุ่งไปนิพพานได้ เรา ต้องมาทำความเข้าใจกัน

ในอนุปุปพิกถานี้ สองข้อต้นแสดงเหตุ ให้ได้สิ่งดีๆทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรงแสดงว่า

สิ่งดีๆ ทั้งหลายที่พวกเราต้องการ ไม่ว่าจะเป็น
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และ อายุ วรรณะ สุขะ
พละ หรือ อะไรดีๆ ทั้งหลายนั้น ไม่ได้มา
ลอยๆ ล้วนมาจากเหตุ มีเงื่อนไขที่ดี จึงจะได้
ไม่ใช่ได้มาตามความอยาก ไม่ได้ได้มาตาม
ความคิด แต่ได้มาตามเหตุ อย่างเราทั้งหลาย
เกิดในสุคติ ตอนนี้อยู่ได้รับผลที่ดีๆ มาหลาย
ประการ ไม่ใช่ได้มาตามอยาก แต่ได้มาตาม
เหตุปัจจัย ตัวเหตุปัจจัยที่ทำให้ได้รับของดีๆ
นั่นก็คือทานกับศีล

พระองค์จึงทรงแจกแจงละเอียดให้เห็นชัด
ทานเป็นของมีผล พวกเราก็เน้นกันมาก มีผล
อย่างไร ก็แจกแจงละเอียดออกไป เริ่มต้นตั้งแต่
ให้ทานแก่สัตว์เดรัจฉาน ฟังหวังอานิสงส์ได้มา
๑๐๐ เท่า ให้ทานแก่คนไม่มีศีล ฟังหวังอานิสงส์

กลับคืนมา ๑,๐๐๐ เท่า ให้ท่านแก่คนที่มีศีล มี
ศีล ๕ เป็นต้น พึงหวังอานิสงส์ได้มา ๑๐๐,๐๐๐
เท่า ให้ท่านแก่คนที่ปราศจากราคะ จิตมีสมาธิ
ระดับใดระดับหนึ่ง พึงหวังผลอานิสงส์ได้มา
แสนโกฏิเท่า คือ ๑ ล้านล้านเท่านั่นเอง ก็เริ่ม
มากขึ้นไปเรื่อยๆ ถ้าให้ท่านแก่ผู้ที่ท่านปฏิบัติ
เพื่อเป็นพระโสดาบัน อันนี้ก็ให้ผลนับไม่ถ้วน
ให้แก่พระโสดาบัน ก็ให้ผลนับไม่ถ้วน ให้แก่
ท่านผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นพระสกทาคามี ให้แก่
พระสกทาคามี ให้แก่ท่านผู้ที่ปฏิบัติเพื่อเป็น
พระอนาคามี ให้แก่พระอนาคามี ให้แก่ท่าน
ผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นพระอรหันต์ ให้แก่พระอรหันต์
ให้แก่พระปัจเจกพุทธเจ้า ให้แก่พระอรหันต์
สัมมาสัมพุทธเจ้า เหล่านี้ล้วนมีอานิสงส์นับ
ไม่ถ้วน พอฟังอย่างนี้แล้ว เราก็วิงวาทพระอรหันต์

กันจ้ำละหวั่นเลย อันนี้พระพุทธองค์ตรัสแสดงถึงเงื่อนไข แสดงถึงเหตุให้เกิดผลว่า ผลดีๆ ที่เราต้องการ ไม่ใช่จะได้ตามต้องการ ไม่ใช่จะได้ตามอยาก ได้มาตามเหตุ

เหมือนเราจะปลูกข้าว ไม่ใช่ปลูกที่ไหน ข้าวมันก็ขึ้น ถ้าอยากให้ข้าวเติบโตงอกงามดี ต้องมีนาที่ดี มันจึงจะงอกงามดี เหมือนกับคนในโลกนี้ต้องการบุญกัน ต้องการของดี ต้องการความสุข ต้องการลาภยศ การที่จะได้มา ไม่ใช่ได้มาตามอยาก ไม่ใช่คิดว่าจะได้แล้วจะได้ ไม่ใช่คิดว่าไปให้คนโน้นคนนี้แล้ว จะได้ผลมากตามที่คิดเอาเอง มันได้มาตามเหตุตามเงื่อนไข บางคนให้แล้ว ได้กลับมาน้อย เนื่องจากเป็นนาไม่ดี บางคนให้แล้ว ได้ผลกลับมามากเนื่องให้ในนาบุญที่ดี ได้รับผลานิสงส์กลับมา

มาก อย่างบทสรรเสริญคุณของพระอริยสงฆ์ที่
เราสวดกัน อะนุตตะรัง ปุญญิกเขตตัง โลกัสสะ
ท่านผู้เป็น ๔ คู่ ๘ บุคคลนี้ เป็นนาบุญอันยอดเยี่ยม
ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งไปกว่า พระปัจเจก
พุทธเจ้าอีก ยิ่งพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก็สูงสุด ถ้าว่าโดยทานที่ให้แก่บุคคลแล้ว ให้แก่
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ผลมากที่สุด
นับไม่ถ้วนเลย ถ้าให้แก่คนอื่นๆ เช่น ถ้าให้แก่
คนไม่มีศีล ให้ผลได้น้อย คือหวังานิสงส์กลับ
มา ๑,๐๐๐ เท่า ให้แก่คนที่มีศีล หวังผลกลับ
มา ๑๐๐,๐๐๐ เท่า

ท่านทั้งหลายรู้อย่างนี้ ถ้าต้องการช่วย
ลูกช่วยหลานก็ช่วยมีศีล มีศีลนี้ดีมาก มี
ประโยชน์ต่อท่านเอง และถ้าลูกหลานให้อาหาร
เราก็ตี ดูแลเราก็ตี เขาจะได้ผลบุญเยอะ ถ้า

เราเป็นคนไม่มีศีล ก็ได้เหนื่อยหน่อย นานูญนี่ก็สำคัญมากเหมือนกัน พอเราฟังอย่างนี้แล้ว ก็มักจะนึกถึงว่า โอ..ให้ตรงนั้นได้ผลเยอะนะ ก็มุ่งหวังผล ตัณหาก็ก่อนำหน้าไป พระพุทธรองค์แสดงเหตุ แสดงเงื่อนไข แทนที่จะเห็นถูกต้องว่าทุกสิ่งเป็นไปตามเงื่อนไข ไม่ได้เป็นตามความอยาก หรือตามความคิดความเห็นของตน พวกเรามุ่งหวังผล มันก็เลยเถิดไปมาก

แต่ที่จริง พระพุทธรองค์ทรงแสดงธรรมะตามความเป็นจริง เพื่อให้เข้าใจว่า สิ่งดีๆ ทั้งหลายในโลกที่แต่ละคนได้มา มันไม่ได้มาตามอยาก ไม่ได้ตามคาดหวัง ไม่ได้ตามต้องการ ได้มาตามเงื่อนไข ตามเหตุ การให้ก็เป็นเหตุอันหนึ่ง และต้องให้อย่างถูกต้อง เหมือนเราทำนา ก็ต้องทำในนาที่ดี จึงได้ผล พระองค์ก็

ทรงชี้แจงให้ดู ฉะนั้น พวกเราทั้งหลายที่ได้มี
ข้าวกินอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่เพราะตัวเองเก่งอะไร
แต่เป็นเพราะผลของทานที่เคยทำมาในอดีต
ได้อะไรดีๆ ก็ได้มาจากเหตุในอดีตที่ทำมา ถ้า
คนฟังเข้าใจตามที่พระพุทธรองค์ทรงแสดง ก็
จะกลับมามองดูตัวเองที่เป็นผลปรากฏอยู่ทุก
วันนี้ว่า เป็นผลของสิ่งที่ได้ทำมาในอดีต ไม่ใช่
เป็นเพราะใครบันดาลให้ ไม่ใช่เป็นเพราะเรา
อยากได้ เราอยากได้ คนอื่นก็อยากได้เหมือน
กัน แต่บางคนได้ บางคนไม่ได้ เป็นเพราะ
เงื่อนไขมันต่างกัน ไม่ได้เป็นตามอยาก ไม่ได้
เป็นตามคิด

ใครๆ ก็คิดว่า ทำแบบนี้แล้วจะมีความสุข
พากันทำไปตามความคิดของตน คนละอย่าง
สองอย่าง แต่ทำแล้ว บางคนสุข บางคนไม่สุข

ดังนั้น สุขมันมาจากเหตุอื่น ไม่ใช่อย่างที่คิด
เหตุก็คือทานเป็นต้นนั้นแหละ ถ้าเข้าใจอย่างนี้
ก็ไม่ยากแล้ว **คนทั้งหลายทำเหตุปัจจัยมา
ต่างกัน ผลก็เลยออกมาต่างกัน** บางคนอยาก
จะได้อะไรก็ได้เลยทันที บางคนอยากจะได้
อะไรก็ไม่ค่อยได้ อยากตั้งนานจึงจะได้

พระพุทธองค์ทรงแสดงแจจแจงรายละเอียดต่างๆ ในการให้ทานที่แตกต่างกัน ให้
โดยเคารพกับไม่เคารพ ผลก็ต่างกัน ให้โดย
ถูกกาลถูกเวลา เหตุมีความต่างกัน ผลที่ออกมา
ก็แตกต่าง โลกของเรานี้เป็นที่ดูผลของบุญและ
บาป และก็เป็นที่อยู่บุญบาปด้วย คนดูเป็นก็จะ
ทราบเงื่อนไขเบื้องหลัง ท่านทั้งหลายที่นั่งๆ
อยู่นี่ ทุกๆ ท่าน เป็นผล แสดงโชว์เหตุ เหตุ
อยู่เบื้องหลัง เหตุที่ทำให้ได้ของดีนั้นคือทาน

เป็นต้น ถ้าคนฟังแล้วเข้าใจ ก็จะมีปัญญาสัมมา
ทิฐิขึ้นมา อ้อ..สิ่งนี้ๆ มาจากเหตุ อะไรๆ ก็
มาจากเหตุ แม้แต่ของที่ดีๆ ที่ชวนขวายหากัน
ก็มีจากเหตุ ทำไมบางคนได้ ทำไมบางคนไม่ได้
ก็เข้าใจ แต่ถ้าฟังไม่เข้าใจ ตัณหาก็ออกหน้า
อยากได้ผลเยอะก็มุ่งทำไปทั่วเลย

หลังๆ มานี้ ส่วนใหญ่พวกเราได้ฟัง
อนุปฺพฬิกถาไม่ครบ ๕ พอฟังเรื่องทานจบ ก็
พากันไปให้ทานกันเลย บางทีถูกหลอกอีก
แล้วเขาก็ยกพุทธพจน์มาอ้างด้วยนะ พระพุทธเจ้า
ว่าอย่างนี้ๆ เราก็ออยากจะได้ผลมากๆ คนอื่น
ก็หลอกเอาๆ

ดังนั้น ท่านทั้งหลายจะต้องเข้าใจก่อนว่า
อนุปฺพฬิกถามี ๕ ต้องฟังให้จบก่อน ฟังให้
เชื่อมโยงกัน ๕ ข้อ ถ้าเชื่อมโยงกันได้ มอง

ทะเล เหมือนเรามองตัวเราเองทะเล ตัวเรานี่ ก็
เป็นแค่กายกับจิตมารวมกัน สักหน่อยก็จะแก่
กว่านี้ สักหน่อยก็ตาย อันนี้เรียกว่ามองทะเล
มองทะเลตัวคน มองทะเลข้อธรรม ก็คือมอง
ตั้งแต่ข้อแรกถึงข้อสุดท้าย มันทะเลกันยังไง
เชื่อมโยงกันไปอย่างไร

๒.๒ สีสลกกา

ต่อมาอนุப்புพิกิตาข้อที่ ๒ คือสีสลกกา
ธรรมเทศนาแสดงเรื่องศีล ศีลเป็นความสำรวม
ระวังด้านกาย ด้านวาจา ควบคุมกาย วาจา
นับว่าเป็นระดับมหาทาน ที่บัณฑิตทั้งหลาย
ท่านรู้กันมานาน ที่ล้ำเลิศ ที่ดีมาก พระอริยเจ้า
ทั้งหลายท่านไม่คัดค้านมาเลย ตั้งแต่อดีตมา
จนถึงยุคปัจจุบัน และจะเป็นอย่างนี้ต่อไปใน
อนาคต ศีลเป็นมหาทาน เป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่

มาก เป็นการให้ที่นับผลไม่ถ้วน ขนาดให้ทาน
แก่บุคคล ให้แก่พระอริยะ ก็นับไม่ถ้วน ที่นี้
รักษาศีล เป็นผู้มีศีล จะเป็นการให้ที่นับจำนวน
ไม่ได้ เลยเรียกว่าเป็นมหาทาน

เป็นมหาทานอย่างไร ถ้ายกตัวอย่างก็จะ
เข้าใจได้ง่าย เช่น ศีลข้อที่ ๑ งดเว้นจากการ
ฆ่าสัตว์ ถ้าเราเป็นผู้ที่ตั้งใจ ตั้งเจตนาว่าจะ
ไม่ฆ่าสัตว์เลยตลอดชีวิต สัตว์ในโลก ในสากล
จักรวาลนี้มีประมาณเท่าไร มีจำนวนเท่าไร
นับไม่ถ้วนนั้นแหละ เราก็ให้ความปลอดภัย
ให้ความไม่เบียดเบียน ให้ความปลอดภัย
ให้สบายอกสบายใจ ให้ความไม่เบียดเบียนแก่
สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นทั้งหมด ถ้าเป็นการให้
แบบให้ทาน เรามีข้าว เราก็ให้ ให้เป็นคนๆ ไป
ให้ได้ไม่มากนัก แต่ถ้างดเว้นจากการฆ่าสัตว์

จดเว้นจากการคิดเบียดเบียน คนมีจำนวน
เท่าไร สัตว์มีจำนวนเท่าไร คนและสัตว์
เหล่านั้น ก็ได้รับความไม่มีเวร ความไม่มีภัย
ความไม่เบียดเบียน ทัวไปทั้งหมด เป็นการ
ให้ความปลอดโปร่งโล่งใจ เราไปอยู่ที่ไหน คน
อื่นก็สบายใจ นิ่งใกล้ๆ ก็ไม่กลัวมือเราจะตบเอา
สบายใจ อย่างนี้ ศิลจึงจัดเป็นระดับมหาทาน

ในเมื่อศีลเป็นของใหญ่อย่างนี้ ผู้ที่มีศีล
ก็เลยพลอยได้รับผลจากทานนั้น ได้รับผลคือ
ความไม่มีเวรนั้นด้วย ได้รับความไม่เบียดเบียน
นั้นด้วย ได้รับความปลอดโปร่งโล่งใจสบายใจ
นั้นด้วย ฉะนั้น พอเวลามีศีลแล้ว จึงทำให้
จิตใจปลอดโปร่งสบาย เพราะเป็นผู้ได้รับผล
จากความไม่มีเวรนั่นเอง เราไม่มีเวรกับผู้อื่น
ผู้อื่นนี้มิมีจำนวนมหาศาล

ถ้าตั้งใจว่าทั้งชีวิตนี้จะไม่คิดฆ่าใครเลย
ไม่คิดฆ่าสัตว์เลย ไม่คิดเบียดเบียนสัตว์เลย ก็
พลอยได้รับผลแห่งความไม่มีเวรนั้นด้วย พลอย
ได้รับผลแห่งความปลอดโปร่งความสบายนั้น
ด้วย ได้รับผลแห่งความไม่เบียดเบียนนั้นด้วย
ท่านจึงให้พยายามรักษาศีล ศีลเป็นจุดตั้งต้น
ของความปลอดโปร่งสบาย เพราะได้รับผลแห่ง
ความปลอดภัยที่เราให้แก่ผู้อื่นนั่นเอง เนื่องจาก
ผู้อื่นนี้จำนวนมาก เยอะมหาศาล ฉะนั้น ถ้าให้
ไป ก็จะได้รับกลับมา คือเราก็จะรู้สึกปลอดภัย
ด้วย สบายด้วย ปลอดโปร่งโล่งใจด้วย อันนี้เป็น
อนุปุพพิกาข้อที่ ๒ คือศีลภา

๒.๓ สักคกถา

ศีลเป็นเหตุที่ดี ทำให้เกิดผล ได้รับผลดีๆ ผลที่ดีๆ ทั้งหลายเหล่านั้นเรียกว่าสักคกถา คือ อารมณ์ฝ่ายดี ท่านทั้งหลายได้ลาภ ได้เงิน ได้ทอง ได้นั้นได้นี้ สิ่งของต่างๆ มันเป็นของโลก ที่ดินผืนนี้ เรามีสิทธิ์ได้ไหม ความจริงไม่มีสิทธิ์ได้หรอก พอๆ กับมด แมว หมา ควาย มันไม่มีสิทธิ์ในที่ดิน คนก็ไม่มีสิทธิ์เหมือนกัน แต่ทำไมคนจึงได้ที่ดินนั้นมา เป็นเพราะผลของท่านกับศีลจึงให้ได้มา ทำไมจึงรักษาที่ดินเอาไว้ได้ เพราะผลของศีล จึงรักษาที่ดินเอาไว้ได้ ได้ทรัพย์มากก็เพราะผลของท่านเป็นต้น และที่รักษาเอาไว้ได้ เพราะผลของศีลที่รองรับเอาไว้ ถ้าไม่มีศีล ไม่มีตัวเหตุเงื่อนไขที่ชักโยงใยอยู่เบื้องหลัง ทำอย่างไรก็ไม่ได้ทรัพย์สินเหล่านั้นมา

หรือได้มาแล้ว ก็รักษาไม่ได้ ไม่มีใครที่เป็น
ผู้ยิ่งใหญ่ หรือมีอำนาจดลบันดาลอะไร มีแต่
สิ่งต่างๆ เป็นไปตามเงื่อนไข เป็นไปตามปัจจัย
ถ้าคนได้ฟังอย่างนี้ รู้จักว่า ศิลกับทานนี้มัน
เป็นเหตุ ทำให้เราได้นั้นได้นี้

ท่านทั้งหลายก็มาเชื่อกันว่า ตัวเรามีอะไร
บ้าง ที่ได้นั้นได้นี้มา เริ่มตั้งแต่ ได้ผม ขน เล็บ
ฟัน หนังมา ได้เอ็น ได้เนื้อ ได้กระดูก ได้จุมูก
ได้โน่นได้นี้มา ทุกอย่างเป็นผลของทานและศีล
ทั้งนั้น กรรมได้ประมาทมา มีกรรมๆ หนึ่งที่ใหญ่
เป็น**ชนกกรรม** นำเกิดมาเป็นคน และกรรมที่
สนับสนุน กรรมนี้ให้จุมูก กรรมนี้ให้ปาก กรรม
นี้ให้ฟัน กรรมนี้ให้ลูกตา กรรมนี้ให้หู หลาย
อันมาผสมปะกันเข้า ถ้าเรานึกไม่ออก ให้นึก
การสร้างอาคารสักหลังหนึ่ง มีแบบแปลนอยู่

อันหนึ่ง อย่างนั้นก็เหมือนกรรมใหญ่ที่เขาให้
แบบแปลนมา แล้วก็มีช่างทั้งหลายมาช่วยยก
อุปกรณ์ต่างๆ มาแปะรวมเข้าไป หลายนๆ คน
ช่วยกันทำ นั่นคือกรรมอื่นๆ ที่มาช่วยกัน สร้าง
ขึ้นมาเป็นรูปลักษณ์ของคน ดังนั้น กรรม
เหล่านั้น มีมากมหาศาล นับไม่ถ้วนเลย

รูปร่างและอวัยวะทั้งหลายที่เราได้มา
เป็นผลของทานและศีล ไม่ใช่เราอยากเกิดเป็น
คน แล้วจะได้เกิด ท่านทั้งหลายในที่นี้ ชาติ
หน้า อยากเกิดเป็นคนอีกไหมครับ หลายท่าน
อยาก แต่มันไม่ได้เกิดตามอยากนะ ต้องดูว่า
มีเงื่อนไขไหม มีทาน มีศีลอยู่ไหม มีคุณงาม
ความดีรองรับอยู่ไหม ถ้ามีคุณงามความดี
รองรับอยู่ จึงจะได้เกิดเป็นคนอีก จึงจะได้ผม
คน แขนคน ขาคคน จมูกคน จมกระทั้งอาหาร

คน อาหารคนก็เป็นของโลก แท้ที่จริงเราไม่มี
สิทธิ์กินนะ แต่ทำไมเราดูเหมือนมีสิทธิ์กิน เรา
ได้กิน เป็นเพราะกรรมได้ประมวลมาแล้ว ทำ
ให้เรามีอยู่มีกิน มีอาหารประเภทนี้ๆ ถ้าฟัง
เข้าใจ ก็จะมองทะลุปรุโปร่งเรื่องเหล่านี้

รักษาศีลนี้ ได้ทรัพย์เยอะ ดังพระท่าน
สรุปศีลว่า สีเลนะ โภคะสัมปทา บางท่านจึง
ตะครุบผลทีเดียว แท้ที่จริง ท่านกำลังแสดง
เงื่อนไขว่า ทรัพย์สินที่ได้มา และได้มาอยู่ทุก
วันนี้ ที่อยู่กับเรานี้ เป็นเพราะผลของศีล
นั่นเอง ท่านทั้งหลายที่มีเงินอยู่ตอนนี้ มีมาก
มีน้อย เป็นผลของศีลจึงรักษาทรัพย์เอาไว้ได้
ถ้าไม่มีศีลจะรักษาทรัพย์ไว้ได้ไหม ไม่ได้ ถ้า
ไม่มีศีล แม้สิ่งที่เกิดกับตัวเอง ยังรักษาไว้ไม่ได้

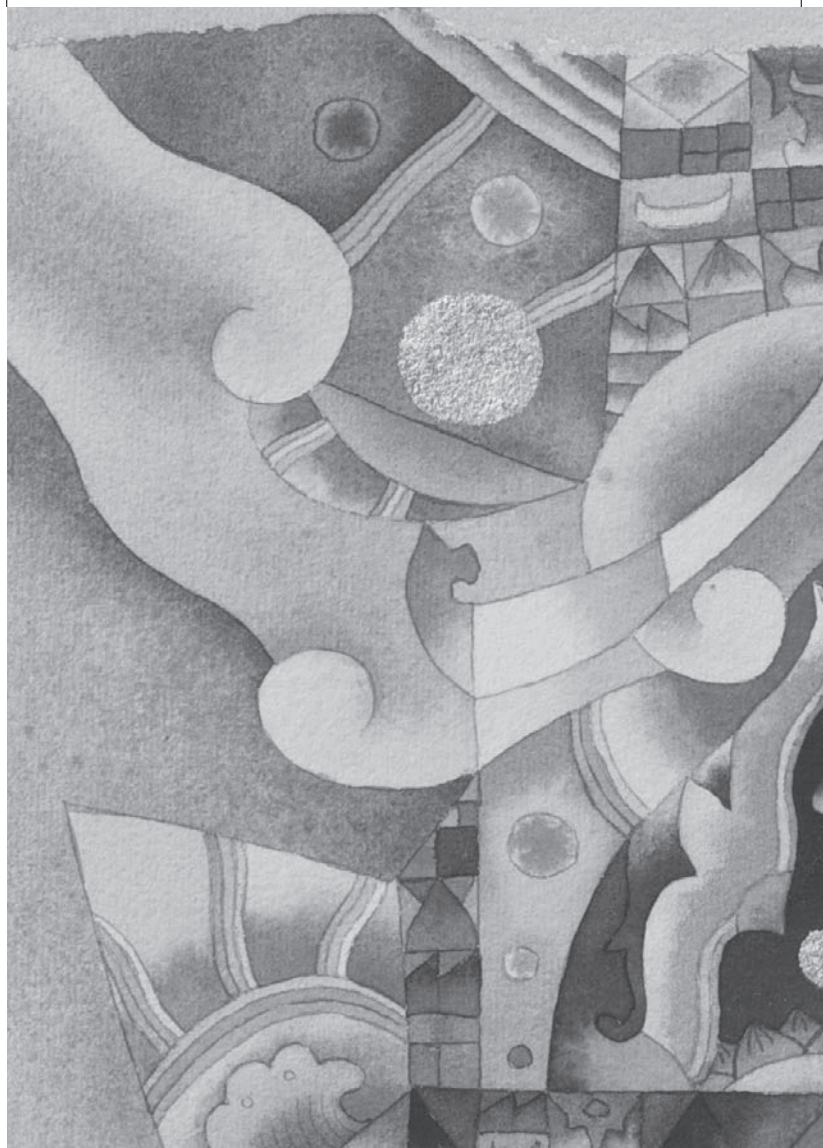

ท่านก็ดูตัวอย่าง เช่น ไก่ มันไข่ออกมา
ออกมาจากท้อง รักษาไข่ได้ไหม รักษาไม่ได้
คนมาเอาไป ทำไมเป็นอย่างนั้น เป็นเพราะว่า
มันเกิดด้วยอสุศล ไม่ได้เกิดด้วยคุณของศีล
แต่พวกเราทำไมจึงได้ ทำไมจึงอ้างสิทธิ์ได้ ทำไม
จึงมีกฎหมายรองรับ ทำงานทั้งเดือน ถ้าไม่ได้
เงินเดือนก็ไปประท้วงเอา ไก่ประท้วงไข่คืน
ได้ไหม ทำไมเราจึงมีสิทธิ์ในเรื่องเหล่านั้น กรรม
ได้ประมวณมาเบ็ดเสร็จแล้ว เบื้องหลังการถ่าย
ทำทั้งหลาย เจื่อนไขทั้งหลายนั้นคือทานกับศีล
นั่นเอง ถ้าเรานึกดูอย่างนี้ จะไปประท้วงแทน
หมูแทนไก่บ้าง หรือใครเป็นคนบอกว่า ปลา
มันเกิดเป็นอาหารของเรา เรากินมันได้ ถ้าม
ปลามันสักคำไหม

สรุปว่า เราทั้งหลายที่เป็นๆ อยู่นี้ ไม่ได้
มาตามอยาก ไม่ได้มาตามไม่อยาก ไม่ได้มา
ตามคิดหรือตามไม่คิด แต่ได้มาตามเงื่อนไข
สิ่งต่างๆ ที่เราได้มา ลาก ยศ สรรเสริญ สุขต่างๆ
ได้มาตามเงื่อนไข ดังนั้น ถ้าฟังเข้าใจ เราจะมี
ปัญญารู้ว่า มันเป็นอย่างนั้น ถ้ามองเปรียบเทียบ
สายตากว้างขวางออกไปรอบโลก ก็จะเข้าใจ
เปรียบเทียบกับสัตว์เดรัจฉานบ้าง เปรียบเทียบ
กับคนที่แตกต่างกัน เป็นเพราะเงื่อนไขมัน
ต่างกัน คืออารมณ์ทั้งหลายฝ่ายดี ได้มาก็เป็น
เพราะเงื่อนไขคือทานกับศีล อย่างพวกเรา ได้
อารมณ์ทั้งหลายดีๆ เยอะแยะ

ที่ตรงกันข้าม พวกสัตว์ทั้งหลายอยู่หากิน
ลำบาก อยู่กันด้วยความกลัว ที่อยู่ที่อาศัยก็ไม่มี
ทำมาหากินลำบากลำบาก ใช้แรงงาน แต่ว่า

ไม่ได้อะไรมาเลย ควายเป็นนาให้เราเป็น ๒๐ ไร่
แต่ไม่ได้ข้าวมาเป็นสมบัติสักต้น น่าเสียดาย
สงสัยเราต้องไปประท้วงแทนควาย แต่ไม่มีใคร
เห็นใจควายอย่างนั้นเลย ทำไมพวกเราจึง
มีสิทธิ ทำไมควายจึงไม่มีสิทธิ แท้ที่จริง
ทุกคนไม่ได้มีสิทธิอะไรเลย ที่เราได้มันได้นี้ เป็น
เพราะผลของกรรมเก่า คำว่า เรามีสิทธิได้นั้น
ได้นี้ เป็นความเห็นผิดเท่านั้นเอง เป็นความ
เห็นที่แทรกเข้ามาในภายหลัง พระพุทธเจ้าทรง
แสดงอย่างนี้ ถ้าท่านฟังเข้าใจก็จะรู้ว่า **เราไม่มี
สิทธิในอะไรสักอย่าง** แม้แต่ผม ขน เล็บ ฟัน
หนังที่เราได้มาในแบบคนนี้ ก็เป็นผลของทาน
และศีล ไม่ใช่ได้มาตามอยาก ไม่ใช่ใคร ไม่ใช่
ของใคร ไม่ใช่ของเรา และไม่ใช่ของผู้อื่น

๒.๔ กามาทีนวกถา

ทานกับศีลนี้เป็นเหตุ ส่วนสวรรค์นี้เป็นผล เมื่อพระพุทธรองค์ทรงแสดงเหตุและผลอย่างนี้ ทานกับศีลเป็นเหตุให้เกิดผลคือสวรรค์ อารมณ์ฝ่ายดีทั้งหลาย ให้เกิดดี ๆ แต่อารมณ์ฝ่ายดีทั้งหลายนั้น เป็นของไม่เที่ยง เป็นของไม่แน่มั่นนอน เป็นของที่มีโทษมาก เป็นของชั้นต่ำ เป็นของพินัย แม้แต่หน้าตาสวย ๆ ก็ยังถือว่าเป็นของต่ำอยู่ แม้แต่เงินเยอะเยอะ ที่พวกเราชอบกัน ยศตำแหน่งที่สูง ๆ ถ้าว่าตามหลักธรรมแล้ว ถือว่าเป็นของต่ำ ๆ อยู่ เป็นของพินัย เป็นของธรรมดา เป็นของชั้นต่ำ เป็นของที่ทำให้จิตมีความเศร้าหมอง ไม่เพียงพอที่จะทำให้จิตถึงความปลอดโปร่งสบายและหลุดพ้นได้เลย ถ้าใครมาหมกมุ่นแต่เรื่องเงิน

หมกมุ่นแต่เรื่องได้นั้นได้นี้ หมกมุ่นแต่เรื่อง
ได้ยศ ได้คำสรรเสริญ ได้ความสุข อย่างนั้น
ไม่พอที่จะพ้นทุกข์เลย ไม่พอที่จะหมดกิเลส
มันมีโทษมหาศาลมาก จึงเป็นของชั้นต่ำ ทำไม
มันต่ำ ก็เพราะทำให้จิตลงต่ำไปเรื่อยๆ แม้จะ
เป็นเงิน ซึ่งเป็นผลมาจากกรรมดีๆ ก็ตาม แม้
จะเป็นคำสรรเสริญ ซึ่งเป็นผลมาจากทานและ
ศีลก็ตาม แต่ยังเป็นของต่ำเพราะว่าทำให้คน
ที่ติดกับมัน จิตตกต่ำ

พระพุทธองค์ทรงกล่าวถึง โทษของกาม
เป็นของต่ำ เป็นของเศร้าหมอง เป็นของพินทุ
ไม่ควรจะติดจะข้อง โทษของกามนั้นมีมาก
มายมหาศาล เริ่มตั้งแต่กามคุณทั้งหลายที่เป็น
อารมณ์ฝ่ายดี ที่เป็นสวรรค์ มันเป็นสังขาร
เป็นของที่เกิดมาตามเงื่อนไข เกิดมาจากเหตุ

ที่จะให้สุขได้จริง มันเป็นผลปรากฏชัดอยู่ ดูลิ
..มีใครที่มีเงินเยอะแล้วมีความสุขได้จริงบ้าง
ลองหาดู คนมีเงินเยอะแล้วหมดกิเลสใหม่ ยัง
ทำชั่วอยู่ใหม่ คนมีบริวารมากๆ ยังทำชั่วอยู่
ใหม่ หมดกิเลสรัยง

ไม่มีใครหมดกิเลสเพราะมีเงินเยอะ **ไม่มี**
ใครหยุดตายเพราะมีเงินเยอะ ไม่มีใครหยุด
ตายเพราะว่าครอบครองที่ดินมากๆ ไม่มีใคร
ต้านทานความแก่ด้วยเงินได้ ไม่มีใครต้านทาน
ความแก่ด้วยผิวหนังที่สวยงาม หรือมีบุญมาก
หรือมีบารมีเยอะ คุณยายมีบารมีเยอะนะครับ
ก็แแก่เหมือนเดิม เพราะว่าบารมีที่เยอะ มันไม่
พอจะหยุดความแแก่ ไม่พอจะหยุดความตาย
ได้ เรียกว่าโทษแห่งกามคุณ

เหตุคือทานกับศีล ได้รับผลคือสวรรค์ ผลเกิด
จากเหตุ เหตุเป็นของไม่เที่ยง ไม่แน่มั่นนอน
ผลมันก็ไม่แน่มั่นนอน มันมีโทษติดมากับตัวมัน
คือ เป็นของไม่เที่ยง เป็นของไม่คงทน ไม่อาจ
จะให้ความสุขแก่ใครได้จริง ไม่มีสิ่งไหนที่เป็น
ผลของทานและศีลที่ให้ความสุขแก่เราได้จริง

หน้าตาสวยๆ นี่เป็นผลของทาน หลาย
ท่านเวลาให้ทาน ต้องทำดีๆ ทำให้ประณีตๆ
เกิดมาจะได้หน้าตาสวยงาม แต่มันไม่พอที่จะ
ทำให้พ้นทุกข์ได้ ไม่พอที่จะทำให้หมดจดจาก
กิเลส มีแต่ทำให้กิเลสหนักขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่พอ
ที่จะทำให้คนมีความสุขได้จริง ท่านอาจจะจะมี
เงินเยอะ แต่เงินมันไม่พอจะทำให้มีความสุข
ได้จริง มีบริวารเยอะ ซึ่งบริวารเยอะๆ มาจาก
บุญ มาจากทานและศีลที่เราทำมา แต่มันไม่พอ

แม้แต่ไปเกิดบนสวรรค์ พระพุทธเจ้าทรงบอกอายุไว้หมดเลย ครบถ้วนทีเดียว อย่างสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ก็ทรงบอกว่า ๕๐ ปีของมนุษย์เท่ากับ ๑ วันของสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ที่นี้ ๓๐ วันเท่ากับ ๑ เดือน ๑๒ เดือนเท่ากับ ๑ ปีทิพย์ของเขา เขาอายุตั้ง ๕๐๐ ปีทิพย์ อยากไปเหลือเกิน แต่ที่พระพุทธองค์ทรงกำหนดอายุให้นี้ แสดงให้เห็นว่าอะไรก็ตามที่มีช่วงเวลาจำกัด มันไม่น่าเพลิดเพลินและไม่น่าพอใจ

ถ้าท่านทั้งหลายถูกเขากำหนดมาแล้วว่าเออละ.. ผมให้เงินคุณเยอะๆ แต่พรุ่งนี้คุณต้องตายนะ ท่านจะเป็นยังไง อะไรที่มีข้อกำหนดถึงจะให้อะไรมาเยอะก็ตาม มันแสดงถึงว่ามันเป็นของไม่น่าเพลิดเพลิน **ไม่น่ายินดี** แต่คน

ที่โยนิโสมนสิการ คิดไม่ถูกต้องที่ว่า เทพชั้น
จาตุมหาราชิกาอายุเยอะจั่ง อยากจะไป ก็
ฟังผิดไปอีกนั่นแหละ แท้ที่จริง พระพุทธรองค์
ทรงแสดงโทษแห่งกามคุณอยู่ จึงบอกอายุ
ของพวกเทพ อย่างเทพดาวดึงส์ ๑๐๐ ปีของ
มนุษย์เท่ากับ ๑ วันกับ ๑ คืนของเขา ๓๐ วัน
เท่ากับ ๑ เดือน ๑๒ เดือนเท่ากับ ๑ ปีทิพย์
ของเขา มีอายุ ๑,๐๐๐ ปีทิพย์ มันยาวนานแท้
เราฟังดู ก็น้ำลายไหล อยากจะได้ แท้ที่จริงแล้ว
ความมุ่งหมายกลับข้างกัน พระพุทธรองค์ทรง
ประกาศโทษของเทพดาวดึงส์ เพราะว่าอะไร
ก็ตามที่มีข้อจำกัด อะไรก็ตามที่มีช่วงเวลา
จำกัด แสดงให้เห็นความเป็นโทษของมัน มัน
ไม่ได้อยู่ตลอดไป ไม่มีอะไรอยู่มั่นคงค้ำฟ้า
นั่นแหละ

คุณอยู่ในตำแหน่งนี้ อยู่ได้ไม่เกิน ๔ ปี
มีใครอยากได้บ้าง ไม่น่าอยากได้เลย เพราะ
ว่าให้มาเวลาจำกัด ไม่รู้จะให้ทำไม ทำเหตุ
มาด้วยความยากลำบาก เสร็จแล้วให้เราอยู่ใน
ช่วงเวลาจำกัด อย่างนี้ไม่ดีเลย แม้กระทั่งเกิด
เป็นมนุษย์ ให้มาเกิดเป็นมนุษย์ เป็นคน กิน
ข้าว อาบน้ำ แปรงฟัน มาร้องรำทำเพลง
หัวเราะบ้าง ร้องไห้บ้าง ให้เวลา ๑๐๐ ปีนะ
ชอบไหมครับ เวลา ๑๐๐ ปียังต้องแบ่งเป็น
ช่วงๆ อีกนะ ช่วงแข็งแรงจริงๆ ที่กระโดด
โลดเต้นได้ ให้แค่ ๖๐ ปี นอกนั้นเดินไม่ค่อยได้
ขาพังแล้ว ลองคิดดูสิ ขาของเราก็นั่นแหละ
เราก็นั่นแหละ กำลังทั้งหลายที่ได้มา เป็นผลของทาน
และศีลทั้งนั้น แต่ว่าให้มาแล้ว ได้เวลามา
จำกัด ท่านจะเอาอีกไหม เห็นไหม ทำไมคน
รุ่นเก่าเขาพังแล้ว ใจดึงไปทางเนกขัมมะ คิด

จะออกจากโลกเลย เพราะสิ่งที่แสวงหามา
ทั้งหมด มันสูญเปล่านั่นเอง

ผมราวาสอย่างพวกเรา ถ้าฟังเรื่องนี้เข้าใจ
เราจะรู้ว่า สิ่งที่เราทุ่มเทหามาทั้งชีวิต มันสูญ
เปล่า หามาเยอะแยะ บำเพ็ญบารมี ทำบุญ
รักษาศีลให้ไปเกิดสวรรค์ มีสมบัติมากมาย **ได้**
รับของดีมา แยกของดีไว้ เสร็จแล้วก็เอาไป
ไม่ได้ พังหมด ได้ร่างกายที่ดีมา สักหน่อยไม่ได้
แล้ว พังหมด ได้บรืวารมา ดูแลบรืวารด้วย
ความยากลำบาก พังหมด ได้อำนาจมา บริหาร
อำนาจด้วยความยากลำบาก อำนาจนั้นกว่าจะ
ได้มา ได้มามากมาก ต้องทำบุญเยอะ เพื่อจะ
ดึงดูดคนอื่นๆ ให้มานับถือ พอได้มา ก็รักษา
ด้วยความยากลำบาก เสร็จแล้วก็พัง สรุปคือ
ไม่คุ้มเลยโดยประการทั้งปวง ไม่คุ้มกับการ

ลงทุน พูดภาษาเราง่ายๆ เป็นการลงทุนที่เปล่าประโยชน์เป็นอย่างมาก ที่พวกเราทำกันในพวกฆราวาสทั่วไปนี้ ไม่ต้องพูดถึงแสวงหาเงินหาทองกันละ ขนาดทำบุญ ให้ทาน รักษาศีล เพื่อไปเกิดสุคติโลกสวรรค์ เพื่อให้ได้ของดีมา ยังไม่คุ้มเลย

ท่านฟังอย่างนี้ก็จะรู้ว่า เวียนว่ายตายเกิดต่อไปไม่ไหวแล้ว **ทำทานหรือรักษาศีลเป็นต้น ต้องทำเพื่อไปนิพพานอย่างเดียว** ใจจะต้องไปอารมณ์เดียวคือเนกขัมมะเท่านั้น จึงจะคุ้มไม่อย่างนั้น ไม่คุ้มเลย ให้เราได้ของดี ให้เราได้ร่างกายนี้ กว่าจะได้ร่างกายนี้ ท่านลองคิดดู ทำเหตุมาเท่าไร ต้องเหนื่อยเท่าไรกว่าจะได้ร่างกายนี้มา กว่าจะได้หัว ได้จมูก ได้แขน ได้ขา ได้อาหารมากิน

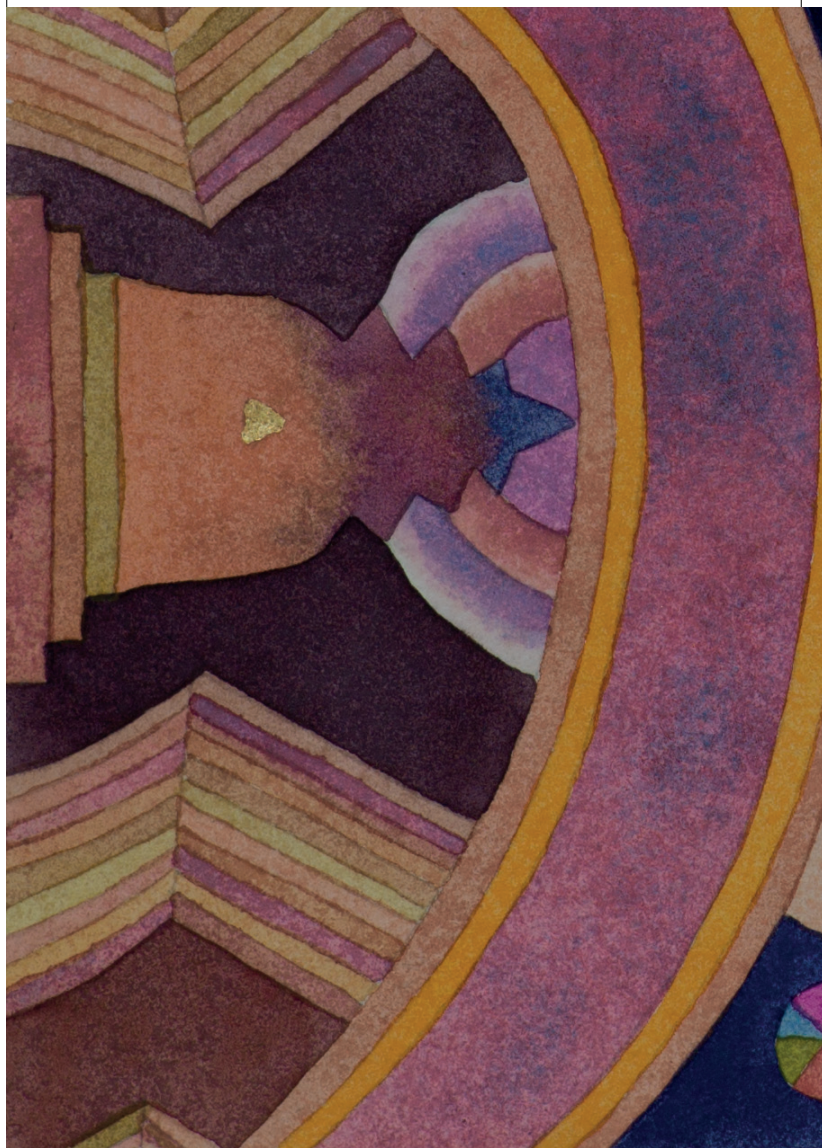
ได้มีอาหารมากิน เราต้องทำทานมานะ
จึงได้กิน กินอร่อยนิดเดียว เสร็จแล้วซื้อออก
อย่างนี้หรือ เรายอมไหม บางคนยอม อย่างนั้น
ไม่ได้ อย่างนั้นหลง ให้เรามาเจอกัน ถ้าท่าน
ลองสังเกตดู คนเขาทำบุญร่วมชาติตักบาตร
ร่วมขันมา ทำบุญกันมาอย่างดี อธิษฐานกัน
มา ว่าจะได้มาอยู่ด้วยกัน มาอยู่ด้วยกันแล้ว
ก็มาตบกัน ตีกัน ด่ากัน บ่นกัน รำคาญกัน
จนแข่งกันว่าทำไมมันตายยากตายเย็นนักหนา
เสร็จแล้วก็ตายจากกัน ท่านจะเอาไหม คนมา
อยู่ด้วยกัน บุญเยอะมากนะจึงมาอยู่ด้วยกัน
แค่จะเกิดเป็นคนก็ยากแล้ว ต้องบุญเยอะ แล้ว
คน ๒ คนโคจรมาเจอกัน ต้องอาศัยบุญเยอะ
ไหม บุญเยอะมาก แล้วบุญชนกันเป็นไงครับ
ตบกันทุกวัน นั่นนะผลของบุญ มันไม่พอจะ

ทำให้หมดกิเลส ไม่พอจะทำให้หมดทุกข์ ดีไม่ดีตกอบายไปอีก

เราเกิดมาเป็นมนุษย์เป็นผลของบุญแล้ว ที่มีสามี มีภรรยา มีคู่ครอง เป็นผลของบุญนะ บางคนพูดว่า ดิฉันหาคู่ไม่ได้ มันบาปมาก นั่นแหละผลของบาป เป็นเศษกรรมที่ไม่ดี เลยไม่มีใครเอา ตกลงมันดีหรือไม่ดี ผลของบาปนะ ผลมันก็ไม่ดี แต่เหมือนกัน คือไม่พอจะพ้นทุกข์ ทั้งผลของบุญและบาป พระพุทธองค์ทรงแสดงผลของบุญ เนื่องจากว่า พวกฆราวาสเราแสวงหาแต่อันนี้ แสวงหาแต่คู่ครอง การได้คู่ครองนี้ไม่ได้มาตามอยาก ไม่ใช่เราอยาก จะจีบกัน รักกันก็เลยได้เป็นคู่กัน ถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้ง กว่าที่จะได้เกิดเป็นคน มันยากไหม ยากมาก ต้องอาศัยผลของบุญมาก แล้วอีกคน

หนึ่งก็ต้องอาศัยผลของบุญมาก จะมาเกิดในประเทศนี้ ก็ต้องอาศัยผลของบุญ จะมาเกิดใกล้ๆ กัน ผลของบุญต้องมหาศาลมาก แล้วโคจรมาเจอกัน แล้วก็มาต่อบกัน มันคุ้มไหม

พวกเราเกิดมาเป็นคน ด้วยผลของบุญมหาศาล เกิดมาแล้วก็มาติดข้องกับอันโน้นอันนี้อันนั้น วุ่นวายอยู่ ดังนั้น ถ้าฟังตรงนี้ลึกซึ้งก็จะเข้าใจ เห็นโทษของกาม พระพุทธองค์ทรงประกาศเรื่องนี้ให้เห็นเด่นชัด **ให้มีสัมมาทิฐิ** เบื้องต้นพระองค์ทรงแสดงผลที่มาจากเหตุ เหตุคือทานและศีล ผลคือสวรรค์ ผลที่เกิดจากเหตุล้วนเป็นทุกข์ ขนาดของดีๆ นี่ยังเป็นทุกข์เลยนะ ท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี่ เป็นทุกข์ไหมครับ เป็นทุกข์ บางท่านบอกว่า ดีฉันก็ไม่ค่อยทุกข์อะไร นั่งสบาย ไม่ทุกข์ยิ่งงี้ แก่

ลงทุกวันแล้ว นั่นแหละมันเป็นทุกข์ล่ะ เรา
จะเห็นหรือจะไม่เห็น หรือจะเห็นเพี้ยนไปว่า
เป็นสุข มันก็ทุกข์เหมือนเดิม เพราะแก่ แล้ว
มันก็จะตาย และถ้าไม่หมดกิเลส ก็เกิดใหม่

พระพุทธองค์ทรงมีความเชี่ยวชาญเป็น
พิเศษในแง่ชี้ให้ผู้ฟังเห็นชัด ฉะนั้น ท่าน
ทั้งหลายลองคิดดู ถ้าอยู่ต่อหน้าพระพุทธเจ้า
แล้วพระองค์ตรัสอย่างนี้ แจกแจงให้ดูกันจะๆ
เลย คล้ายๆ เอาภาพมาโชว์ให้ดูเห็นๆ เลย
จะเป็นยังไง เขาจะต้องไม่เอาแล้วโลกนี้ ใจ
เอียงไปทางโน้น พระองค์ก็ทรงประกาศอริยสัจ
ได้แล้ว แต่รุ่นพวกเรา ไม่มีใครเก่งอย่างนั้น
ท่านทั้งหลายจะต้องไปพิจารณาเอาเอง ลอง
พิจารณาดูสิ เกิดมาจากผลของบุญ หมดกิเลส
บ้างไหม ยังทำชั่วอยู่ไหม เงินเยอะ หายทุกข์

ไหม บริวารมาก หายทุกซ์ไหม ยังทำชั่วอยู่
ไหม ลองพิจารณาดู เราก็จะเข้าใจ ของดีทั้งหลาย ไม่พอที่จะทำให้หมดกิเลส ไม่พอที่จะทำให้หมดทุกซ์ เงินทองไม่อาจที่จะยับยั้งความแก่ ความเจ็บและความตายได้

อย่างที่ผมราวาสเราแสวงหา แยกไปเดียวจะไม่สบาย ไม่มีคนรักษา ฉะนั้น เราเก็บเงินไว้จะได้หาหมอมารักษา ดูเหมือนจะต้านทานได้แต่ความจริงเป็นอย่างนั้นบ้างไหมครับ ลองเอาข้อเท็จจริงมาเปิดเผย คนที่ร่ำรวยมากมาย มีหมอดีๆ เก่งๆ รักษา ตายไหมครับ บางทีตายไวกว่าเราอีก แล้วทำไมเราจึงคิดว่าเรามีเงินเยอะ แล้วเราจะรอด เห็นไหม.. พวกเรานี้มองไม่เห็นชัด จึงต้องหัดมองให้ทะลุปรุโปร่ง

พระพุทธองค์ได้ทรงแจกแจงโทษของ
กามไว้มากเหลือเกิน กามนั้นมีคุณน้อย แบบ
ที่พวกเราเห็นนี้ คุณของร่างกาย เอามาทำ
ประโยชน์ได้หลายอย่าง คุณของสิ่งที่มองเห็น
เสียงที่ได้ยิน ก็มีหลายประการเหมือนกัน คง
ไม่ต้องบอกว่ามีข้อดีอะไรบ้าง แต่ข้อเสียมันมาก
จึงว่า **กามมีคุณน้อย มีโทษมาก มีข้อดีน้อย**
มีข้อเสียมาก เป็นของที่นำความคับแค้นมาให้
เป็นอย่างมาก ถ้าใครไปติดไปข้องแล้ว เทียว
แสวงหาเงินทองซื้อเสียง ที่ดิน แล้วก็เอามา
เป็นของตัว รักษาของตัวไว้ ด้วยการรักษาของๆ
ตัวนี้ ก็ต้องทะเลาะวิวาทตบตีแย่งชิงกับผู้อื่น
ท้ายที่สุดไม่ได้อะไรไป นั่นไม่คุ้มเลย

พระพุทธองค์ทรงแสดงโทษของกามด้วย
อุปมาหลายประการ เช่น **กามนี้เหมือนกับ
โครงกระดูกที่ติดเลือดมา** มีสุนัขหิวโซอยู่ข้าง
เขียง คนฆ่าโคเก่งๆ เขาก็ฆ่าแหละเนื้อโคออกมา
เหลือแต่กระดูกกับเลือดติดอยู่ แล้วเขาก็โยน
กระดูกให้หมา หมาก็เลีย เลียเลือด ถามว่า
หมาตัวนั้นมันจะหายหิวไหม หายกระหายไหม
เลียตั้งนาน ไม่หายหิว แถมจะตายเสียเปล่า
หมาหิวเหล่านั้ัน ก็คือพวกเราทั้งหลายที่เกิด
มาด้วยผลบุญนั้นแหละ พวกเราเป็นหมาหิว
โครงกระดูกก็คือสิ่งของในโลกทั้งหลาย สิ่ง
ที่เราเห็น ได้ยิน ได้ดมกลิ่น ได้ลิ้มรส ได้สัมผัส
เห็นมากี่อย่างแล้ว ตานี้เป็นผลของบุญนะ ได้
เห็นสิ่งดีๆ นี่ เป็นผลของบุญ ได้เห็นอาจารย์
เป็นบุญตามากเลยนะ แล้วเป็นยังงี้บ้าง จะ

ตายแล้ว ไม่หมดกิเลส ถ้าคนมองออก เขาจะ
ซึ่งมากเลยคราวนี้ เห็นไม่รู้จักอัมเลยนะ สิ่งที่
เราเห็นทั้งหมดในชาตินี้ เยอะแยะมากมายที่
เอามาคุยกัน ฉันได้ไปเห็นหอเอนมาแล้วนะ
ไปประเทศโน้นประเทศนี้ ชาติหน้าเป็นไงครับ
ลืมหหมด ชาติที่แล้วท่านเห็นอะไรมาบ้าง ไม่รู้
เหมือนกัน ลืมหหมดแล้ว นั่นแหละตา เป็นผล
ของบุญนั้นแหละ ได้เท่านี้แหละ หูเป็นผล
ของบุญ ได้เท่านี้ กามนี้มีโทษขนาดนี้

กามนี้ยังมีอุปมาอื่นๆ อีก อุปมาเหมือน
กับขึ้นเนื้อที่นกแร้งจิกเอาไป ขึ้นเนื้อนี้เป็น
อาหารของพวกนกแร้งหรือนกตะกรุม นก
แร้งหรือนกตะกรุมตัวอื่นๆ เห็นก็พากันมา มา
เป็นฝูงเลย ต่างก็ต้องการขึ้นเนื้อนี้เหมือนกัน
ทำอย่างไร ก็ต้องแย่งกัน ดังนั้น สมบัติในโลกนี้

พอคนอื่น ๆ มาแย่ง ท่านก็ต้องปล่อย ถ้าไม่ปล่อย ก็ต้องแย่งชิงกัน ต้องบาดเจ็บล้มตายกันไป มี คนตายมากมายจากการแย่งดินน้ำไฟลมกัน แล้วไม่มีใครได้อะไรไปด้วย ส่วนมากตกอับ เพราะแย่งสิ่งเหล่านี้ นี่คือผลของบุญนะ ท่าน ลองคิดดู หนักขนาดไหน ถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้ง มองทะลุเข้าไปแล้ว จะเห็นชัดว่า ผลของท่าน จนกระทั่งมาถึงตรงนี้ จะรู้สึกขนหัวลุกแล้ว คงจะไปต่อไม่ได้แล้วโลกนี้

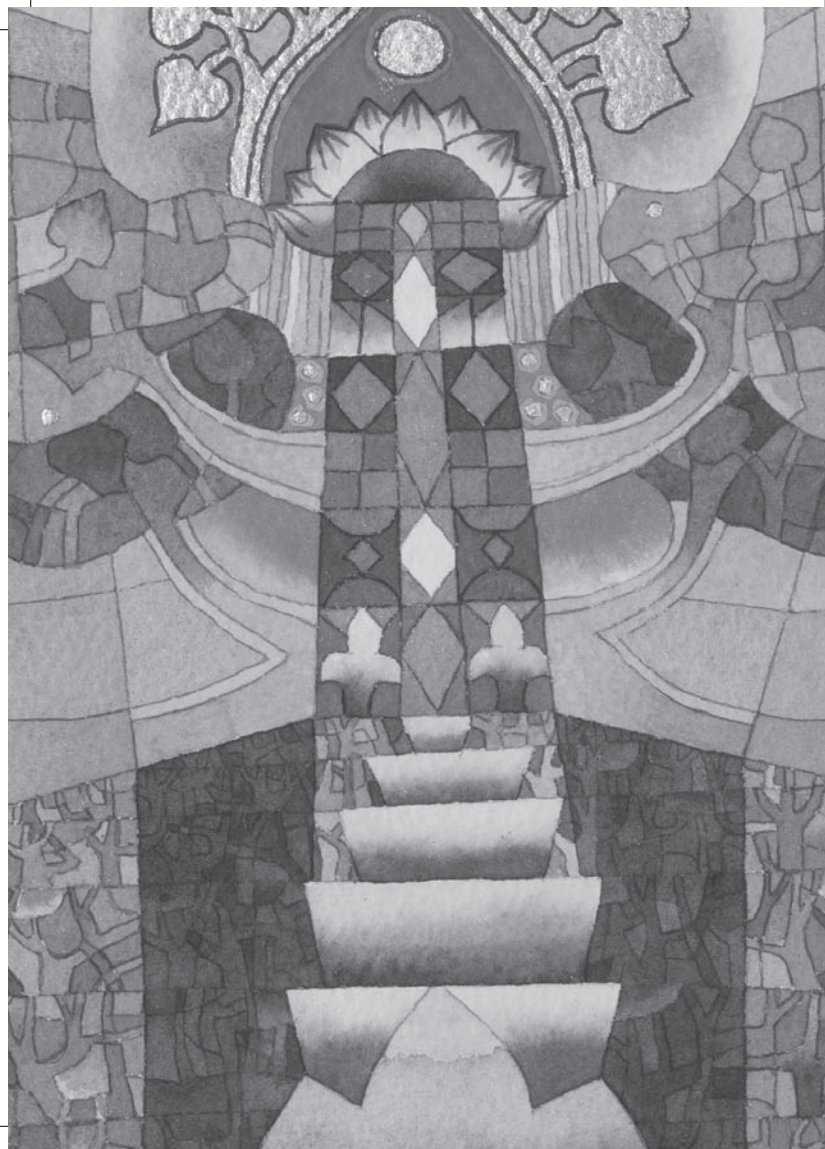
กามอุปมาเหมือนกับความฝันก็มี ความ ฝันนี้ คงจะเข้าใจง่าย เหมือนเวลาเรานอนหลับ ก็ฝันว่า ได้เห็นสระโบกขรณีที่น่ารื่นรมย์ เห็น สระน้ำ เห็นป่าที่น่ารื่นรมย์ มีโน่นมีนี่หลากหลาย ตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่มีอะไรสักอย่าง ไม่เหลืออะไร สักอย่าง ทรัพย์สินเงินทองที่เราได้มา กรรมได้

ประมวลมาให้มีบ้าน ให้มีภรรยา ให้มีสามี ให้
มีลูก คนมีลูกนี้ มีบุญเยอะ คนไม่มีบุญ มีลูก
ไม่ได้ หลายคนจึงต้องทำบุญเยอะ เพื่อให้มีลูก
มีลูกแล้วเป็นไงครับ ล้นห้อยเลย นั่นแหละผล
ของบุญ เป็นยังไงบ้าง ลำบากลำบากเหลือเกิน
จนกระทั่งผลของบุญเยอะมากหน่อย บางคน
มีลูกน้องเพียบเลย ต้องดูแลเขาอย่างโน้นอย่าง
นี้ ลำบากมาก ยิ่งบุญเยอะ ก็ยิ่งลำบาก นั่นเป็น
ผลของบุญ

บุญนั้นเป็นเหตุ ผลของบุญได้รับเป็นลาภ
ยศ สรรเสริญ สุข สมบัติต่างๆ มา แต่สมบัติ
เหล่านั้นที่วาทิตๆ ที่ชาวโลกต้องการ ล้วนเป็น
ของไม่เที่ยง ไม่แน่นอน และไม่ใช่อะไร
ให้ความสุขไม่ได้จริง เพราะทุกคนได้มาใน
ช่วงเวลาจำกัด เราอุตส่าห์ชวนขายทุ้มเทศมา

ทั้งชีวิต พอได้รับผลมา ผมให้เวลาคุณอยู่ใน
ตำแหน่งนี้แค่ ๒ วันนะ อย่างนี้ท่านจะเอาไหม
ทุ่มเทมาทั้งชีวิตเลยนะ เหมือนกับเราทำบุญ
มาตั้งนาน ให้เรามาเกิดเป็นคน บอกว่าให้คุณ
อยู่ ๘๐ ปี กว่าเราจะได้อ่านนี้มา ให้คุณเดิน
แข็งแรงแค่ ๖๐ ปี นอกนั้นเอาคืนแล้วนะ ลอง
คิดดู โลกโหดร้ายขนาดนี้ แต่พวกเราทั่วไป
มองไม่เห็น เพราะตายังมีดบอดอยู่ มองไม่เห็น
ทุกข์ ไม่รู้จักทุกข์โดยความเป็นทุกข์

เมื่อมาฟังอนุบุพพิกถา ก็จะเริ่มเข้าใจ
มีแสงสว่างส่องเข้ามาได้ พระพุทธเจ้าทรง
ประกาศอริยสัจ ก็จะเข้าใจแล้วตอนนี้ ค่อยๆ
น้อมจิตเข้าไปแล้ว เรียกว่าแสดงไปตามลำดับ
แสดงเทศนาไปตามลำดับ ค่อยๆ เริ่มเข้าไปสู่
สัจจะแล้ว แสดงจากเหตุมาสู่ผล ข้อเท็จจริง

ของผลที่ได้มา ล้วนไม่แน่มั่นอน มีโทษ ต่ำ
ทราม ทำให้จิตเศร้าหมอง

อุปมาถามคุณทั้งหลายเหมือนของ
ขอยืมเขามา สิ่งต่างๆ ที่ท่านได้มา ผม ขน
เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูกเป็นต้น ล้วน
เป็นของขอยืม อย่าว่าแต่नाฬिका สายสร้อย หรือ
พระสมเด็จเลย ยืมเขามาทั้งนั้นแหละ เตี้ยว
เจ้าของเขาทวงคืน เขาทวงแล้ว ก็อย่าลืมให้เขา
ไปนะ อย่าหวังไว้ เพราะไม่ใช่ของเรา ยืมเขา
มาใช้ชั่วคราว อุปมาเหมือนว่าเรายืมทรัพย์สิน
คนอื่น ยืมเพชรนิลจินดาคนอื่นมา สวมใส่ ห้อย
คอ เดินไปตามร้านตลาด คนก็บอกว่า คนนี้
เจ๋ง รวยเหลือเกิน มีเพชรเม็ดบ๊อเริ่มห้อยคอ
มีเหรียญสมเด็จราคาตั้งหลายล้านห้อยอยู่ ยอด
เยี่ยมมาก เดินไปเดินมา เจ้าของเจอ ทวงคืน

นั่นของผม เอาคืนมา เราก็อย่าไปว่าเขา **ต้อง**
คืนเขาไปแต่โดยดี

ท่านทั้งหลายตอนนี้ก็มีทรัพย์สินเงินทอง
หลายประการ จนเขาชมว่า คุณเจ้จนะ ร่ำรวย
คุณดินะ มีลูกตั้งหลายคน ลูกจบปริญญาตั้ง
หลายคน เขาชม ก็รับๆ มา ยิ้มแห้งๆ ไป เดี่ยว
สักหน่อยเ้าเจ้าของทองคืนหมด มันเป็นอย่างนี้
อันนี้โทษแห่งกาม

ถ้าท่านต้องการทราบรายละเอียดของ
แต่ละเรื่องมากกว่านี้ ก็หาอ่านตามที่พระพุทธ
องค์ทรงแสดงไว้ ผมพูดย่อๆ เชื่อมโยงให้ฟัง
จะได้รู้ว่า เวลาฟังธรรมเทศนา ต้องฟังให้ครบ
จึงจะได้ความเข้าใจ

๒.๕ เนกขัมมานิสังสกถา

พอฟังถึงจุดนี้แล้ว พระพุทธองค์ทรงประกาศอานิสงส์ในเนกขัมมะ ความคิดจะออกจากโลก นี้อันนี้มาก ถูกต้องมาก มันดีอย่างไร ได้สมบัติของโลกเหมือนเดิมด้วย และไม่ทุกข์ไปกับโลกด้วย แถมได้ไปนิพพานด้วย ถ้าคนไม่คิดจะออกจากโลก ได้สมบัติมาจากโลกก็จริง แต่ทุกข์กับมัน เหนื่อยกับมัน ออกไม่ได้ด้วยวนเวียนด้วย ดีไม่ดีตกอบายอีก ถ้าคิดจะออกจากโลก ของที่เราเคยทำมา ผลจากทานและศีล ก็ได้ตามปกติ ได้ความสุขจากโลกด้วย ไม่เป็นทุกข์ไปกับมันด้วย เพราะคิดจะออก คิดจะทิ้งมันอยู่แล้ว มีก็ใช้มันไป ใช้แล้วก็ทิ้งไป ถึงเวลาที่ทิ้งไป ไม่มีก็ไม่เป็นไร คิดออกจากโลกนี้ดี มีอานิสงส์มากเหลือเกิน เริ่มตั้งแต่ไม่ทุกข์

เมื่อมีมันหรือเมื่อไม่มีมัน เอามันมาใช้ประโยชน์
เป็นเครื่องอำนวยความสะดวก

ขา ๒ ข้างนี้ ตอนนี้อยู่ที่ตัว เราก็คิด
จะออกจากมัน ฉันไม่อยู่กับแกแน่ **ถึงเวลา
ต้องทิ้งกัน** ได้มาจากเหตุที่ดีก็จริง คิดจะออก
จากมัน ตอนนี้อามาใช้ประโยชน์ก่อน เอามา
เดินจงกรม นั่งสมาธิ มาฝึกสติสัมปชัญญะ
พอถึงเวลา มันพังก็โยนทิ้ง คิดจะออกอยู่แล้ว
นี่ สบายเลย

เงินก็ไม่ใช้ของเรา เอามันมาเป็นของใช้
มันไม่ใช้ของเรา พอถึงเวลาก็ทิ้งไป สามีกี่เอามา
ใช้ทำโน่นทำนี่ ขับรถพาไปไหนต่อไหน ซื้ไม่
ซื้มื่อส่งไป พอถึงเวลาก็ทิ้งไป ไปไหนละ **ไป
นิพพาน** เนกขัมมะนี่ดีอย่างนี้ เริ่มตั้งแต่ไม่
เป็นทุกข์ไปกับโลก แล้วก็สมารถได้ความสุข

ชั้นอื่นๆ ตั้งแต่ความสุขที่เกิดจากสมาธิชั้น
ต่างๆ ความสุขที่เกิดจากการมีคุณธรรมอื่นๆ
จนกระทั่งความสุขจากนิพพาน ได้ความสุข
ทุกอย่าง ตั้งแต่ความสุขแบบโลกๆ ก็ได้ แถมไม่
ทุกข์ไปกับโลกด้วย ได้ความสุขจากสมาธิระดับ
ต่างๆ จิตคุณภาพดีระดับต่างๆ จนกระทั่งสุข
จากนิพพาน ได้ทุกอย่างที่ต้องการ เนกขัมมะ..
คิดจะออกจากโลก คิดจะไปนิพพาน แหม..
มันดีทุกอย่างเลย ดีมาก

บางคนพอคิดจะไปนิพพาน กลัวจะกิน
ข้าวไม่อร่อย ไม่ต้องกลัวอย่างนั้นหรอก ยังกิน
ข้าวอร่อยเหมือนเดิมเลย แต่เวลาไม่อร่อย จะ
ไม่ทุกข์ มันดีอย่างนี้ ยังได้เงินเหมือนเดิมเลย
ทำมาหากินได้เหมือนเดิม ยังมีคู่ มีสามีภรรยา
ได้เหมือนเดิม ถ้าคู่สามีหรือภรรยาจะจากไป

เราก็สบาย เพราะเราจะไปทางนิพพานแล้ว
ตอนดีๆ อยู่ก็มีความสุข ตอนฟังแล้ว ก็ทิ้งไปได้
ไม่ต้องไปคว้า **ไม่ต้องไปกอดไว้** เพราะมันฟัง
แล้วนี่ จะทำไ้ได้ ถ้าคนไม่คิดจะออก จะ
ลำบากมาก

ที่บรรยายมานี้ พุดให้ฟังเกี่ยวกับ
กระบวนการแห่งเหตุปัจจัย ตามหลักการที่
พระพุทธองค์ทรงแสดงมากแก่พวกเราชาว
ศฤหส์ถ์ ท่านฟังอย่างนี้แล้ว ก็ไปขยายความ
เพิ่มเติมเอาได้ แต่ให้ทราบลักษณะการแสดง
อย่างที่ผมบรรยายให้ฟัง คือมองให้ทะลุข้อ
ธรรม ตั้งแต่ข้อแรกจนข้อสุดท้าย ให้เห็นว่า
เชื่อมโยงต่อเนื่องกันอย่างไร ถ้ามองเป็นอย่าง
นี้แล้ว ก็จะได้ปัญญาสัมมาทิฐิ ได้ความเข้าใจ
ที่ถูกต้อง

ผมพูดให้ฟัง อนุப்புพิกถาย่อยๆ ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่าธรรมะบทนี้สำคัญมาก พระพุทธเจ้าแสดงแก่ขรเวาส และผู้มีบรรลุปะเป็นอันมาก ท่านทั้งหลายฟังไว้เป็นเบื้องต้น แล้วก็ศึกษารายละเอียดต่อไป สมควรแก่เวลา แล้วนะครับ อนุโมทนาทุกท่านครับ.

รายชื่อผู้ร่วมบริจาค

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณวิมลวรรณ ศฤงคารินทร์	๔,๐๐๐
๒	คุณฤดี ชาริรัตน์	๑,๕๐๐
๓	คุณ ปวีณรัตน์	๔,๐๐๐
๔	คุณเจตพล สันทัดการ	๑,๐๐๐
๕	คุณมันทนา	๕๐๐
๖	คุณศุภจิต	๓,๐๐๐
๗	นายมนตรา พัฒนศรี และครอบครัว	๒,๐๐๐
๘	คุณสุธาทิพย์	๑,๐๐๐
๙	คุณบุญส่ง ทิพย์มณีมงคล	๑,๐๐๐
๑๐	คุณมนัสนันท์ รัญตะเสวี	๕๐๐
๑๑	คุณ ประกิจ แก้วมรกฏ	๑,๐๐๐
๑๒	คุณศศิณา แสงแก้ว	๓,๐๐๐
๑๓	คุณ จาญพัจน์ จันทร์ศรี	๑,๐๐๐
๑๔	คุณชัยญาภัค พงศ์ชยกร	๑,๐๐๐
๑๕	ไม่ออกนาม	๑๐๐
๑๖	คุณนนทลี จารุรัตน์	๑๐,๐๐๐

๑๗	คุณอุ้ย	๓,๐๐๐
๑๘	คุณอัจฉรา อังศิริสนั่น	๑๒,๐๐๐
๑๙	ผู้พึงธรรมบ้านจิตสบาย	
	๒๕ มกราคม ๒๕๕๘	๕,๘๕๐
๒๐	คุณพิชชาภรณ์ ชีระพงศ์	๕๐๐
๒๑	คุณอิสตรี หาญบุญทรง	๑๐๐
๒๒	คุณมยุรี	๒,๐๐๐
๒๓	คุณสุภาวดี อารีกุล	๕๐๐
๒๔	คุณหมิง	๒,๐๐๐
๒๕	ไม่ออกนาม	๑,๐๐๐
๒๖	คุณสุริยาดี คุณสุชาดา เดชสงจรัส	๒,๒๐๐
๒๗	คุณสุรเดช ทญ.สุชาดา พญ.ชญาดา วัฒนบุรานนท์	
	คุณประสิทธิ์ เอื้อนันท์กุล	๑,๑๐๐
๒๘	ดร.วนิดา พุ่มไพศาล	๕๐๐
๒๙	คุณคำนวน วรรณศิลป์	๒๐๐
๓๐	คุณทรงศักดิ์ มะลิทอง	๕๐๐
๓๑	คุณพิชัย รักตะสิงห์	๓๕๐
๓๒	คุณสุวรรณา จินดาถาวรกิจ	๑,๐๐๐

๓๓	คุณสุรินทร์ เกตุแก้ว	๕๐๐
๓๔	คุณรสสุคนธ์ ชมชื่น	๔๕๐
๓๕	ไม่ออกนาม	๑,๕๐๐
๓๖	ผู้พึงธรรม บ้านจิตสบาย	
	๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘	๑,๕๗๐
๓๗	คุณสมสกุล คุณศิริลักษณ์ พัฒนะเอนก	
	และครอบครัว	๕,๐๐๐
๓๘	ดร.นวลศิริ เปาโรหิตย์	๑,๐๐๐
๓๙	ผู้เข้าปฏิบัติ ยุวพุทธฯ	
	๒๐ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘	๑๑,๖๓๕
๔๐	คุณอัจฉรา อังศิริสนั่น	๕๐๐
๔๑	คุณวันชื่น คุณจินตนา ธรรมไพโรจน์	๕๐๐
๔๒	คุณทัศนีย์ อภิชัยยุคคณ	๓๐๐
๔๓	ครอบครัวเกตุทัต	๑๐,๐๐๐
๔๔	คุณณัฐหทัย วรระทรัพย์ และครอบครัว	๑,๐๐๐
๔๕	คุณพรทิพย์ สุริยสัตย์	๒,๐๐๐
๔๖	ทพ.ไพฑูรย์ จินดาโรจนกุล	๒๐,๐๐๐
๔๗	จากฐานิชาณ์รีสอร์ท ๘ มี.ค. ๕๘	๔,๔๗๖

๔๘	คุณสุวิมล อัครไวยชาญ	๑,๐๐๐
๔๙	ท.ญ.สารชา เชื้อสำราญ	๑,๐๐๐
๕๐	คุณภัสสร สิงคาลวนิชและหลานๆ	๕,๓๐๐
๕๑	ผู้ฟังธรรม บ้านจิตสบาย	
	๒๒ มีนาคม ๒๕๕๘	๓,๐๕๐
๕๒	ไม่ออกนาม	๑๐๐
๕๓	ผู้ฟังธรรม มุลนิธิมาयाโคตมี ๒๙ มี.ค. ๕๘	๘,๖๐๐
๕๔	ผู้ฟังธรรม ริมลิฟวิ่ง จ.นครราชสีมา	
	๓๐ มี.ค. ๕๘	๗,๑๕๘
๕๕	แพทย์หญิงอรรณณ ศิลปกิจ	๓,๐๐๐
๕๖	นางสุธิดา ธัญญาประสาท	๑๐๐
๕๗	นามาลี เมืองแสงธรรม	๒๐๐
๕๘	นายนรินทร์ คุณพล	๓๐๐
๕๙	ผู้ฟังธรรม บ้านจิตสบาย	
	๕ เมษายน ๒๕๕๘	๒,๙๕๐
๖๐	คุณชินวัฒน์ คุณธนิดา บุณสุล	
	และครอบครัว	๒,๐๐๐
๖๑	คุณปิ่นพระพาฟ ชาญราชกิจ	๒,๐๐๐

๖๒ จากฐานวิชาชีพ ๒๖ เม.ย. ๕๘	๓๕๐
๖๓ ไม่ออกนาม	๑,๐๐๐
๖๔ อาจารย์นิศารัตน์ ลาวันยากุลและคณะ	๒,๐๐๐
๖๕ คุณสุรีย์ อัตน์ญาณศิริรัตน์	๓,๐๐๐
๖๖ ผู้เข้าปฏิบัติ อาศรมมาตา	
๑ - ๕ พ.ค. ๒๕๕๘	๑๒,๕๐๐
๖๗ คุณนพวรรณ มนัสวิมล	๕๐๐
๖๘ คุณสุภาพ ทิพย์ทัศน์	๓,๐๐๐
๖๙ คุณภาณุวิณี สุริยสัตย์	๒,๐๐๐
๗๐ คุณสมบุญ คุณศศิธร คุณปริญญา	
คุณปราชญ์ ศรีบุศกรณ์	๑๐,๐๐๐
๗๑ คุณรศวินทร์ พิระธำรงสิทธิ์	๑,๐๐๐
๗๒ คุณธนิดา บุณสุข	๒,๐๐๐
๗๓ คุณสรिता ศิลปไชย	๑,๐๐๐
๗๔ คุณพัชรี เกษชุมพล	๒,๐๐๐
๗๕ คุณอนุ เกษชุมพล	๑,๐๐๐
๗๖ คุณสุรชัย ศรีนาค	๒๒๐
๗๗ คุณวสิษฐ อรรถวิริยะ	๖๔๐

๗๘	คุณสุวิช คุณรสสุคนธ์ ชมชื่น	๕๐๐
๗๙	จากฐานิชามรีรีสอร์ท ๑๗ พ.ค. ๕๘	๒,๒๔๖
๘๐	ผู้ฟังธรรม ฐานิชามรีรีสอร์ท ๑๗ พ.ค. ๕๘	๒,๐๐๐
๘๑	คุณนฤมล มีลาภ	๑,๐๐๐
๘๒	พ.ญ.สิริพร เนาวรัตน์ภาส	๕,๐๐๐
๘๓	ผู้ฟังธรรม มุลินธิมายาโคตมี	
	๒๘ มี.ค. ๕๘	๓,๓๔๐
๘๔	คุณบุญลือ คุณประภา เลิศกิตติยศ	๕๐๐
๘๕	คุณชมพู่	๑,๐๐๐
๘๖	ผู้เข้าปฏิบัติ ก้าวอย่างสู่ทางธรรม	
	๒๕ - ๒๘ พ.ค. ๕๘	๑๒,๕๐๐
๘๗	ผู้เข้าปฏิบัติ ยุวพุทธิยา	
	๒ - ๖ มิถุนายน ๕๘	๒๙,๐๐๐
๘๘	พ.ญ.เรวดี กนกวุฒิ	๑,๐๐๐
๘๙	จากฐานิชามรีรีสอร์ท ๗ มิ.ย. ๕๘	๑,๕๐๐
๙๐	คุณอัจฉรา อังศิริสนั่น	๓๐๐
๙๑	พ.ญ.มาศคุ้มครอง โปษยะจินดา	๕,๐๐๐
๙๒	คุณศรีอุไร วาสนะสมสิทธิ์	๑,๐๐๐

๙๓	คุณศาสดา ศิลปไชย	๑,๕๐๐
๙๔	ไม่ออกนาม	๓๐๐
๙๕	คุณกรองแก้ว จีระกาล	๑,๐๐๐
๙๖	คุณอัจฉริยา เกตุทัต	๑,๐๐๐
๙๗	ผู้พิงธรรม บ้านจิตสบาย	
	๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๘	๔,๑๓๐
๙๘	คุณเหม่ม	๑,๐๐๐
๙๙	ผู้พิงธรรม มูลนิธิมายาโคตมี	
	๒๓ พ.ค. ๕๘	๕,๓๒๐
๑๐๐	คุณสว่าง ฟองศรีสิน	๑๐,๐๐๐
๑๐๑	ผู้พิงธรรม บมจ.มหพันธ์ฯ ๓๐ มิ.ย. ๕๘	๑,๑๐๐
๑๐๒	ทพ.ไพฑูรย์ จินดาโรจนกุล	๒๐,๐๐๐
๑๐๓	คุณชมพู่	๒,๐๐๐
๑๐๔	ไม่ออกนาม	๑,๕๐๐
๑๐๕	ผู้เข้าปฏิบัติ วังรีรีสอร์ท ๖ - ๘ ก.ค. ๕๘	๖,๕๐๐
๑๐๖	คุณรัชนีวรรณ อุทัยศรี	๓,๐๐๐
๑๐๗	คุณธนิดา บุลสุข	๒,๐๐๐

๑๐๘	ผู้เข้าปฏิบัติ ฐานชาลร์สอร์ท	
	๒๑ - ๒๓ ก.ค. ๕๘	๑๐,๕๐๐
๑๐๙	คุณสมใจ คุณสุกัญญา ทิพย์ชัยเชษฐา	๕,๐๐๐
๑๑๐	รศ.ดร.วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนภักดี	๑,๐๐๐
๑๑๑	ผู้ฟังธรรม มุลินนิมายาโคตมี	
	๒๕ ก.ค. ๕๘	๒,๒๗๐
๑๑๒	ผู้ฟังธรรม บ้านจิตสบาย	
	๒๖ ก.ค. ๒๕๕๘	๒,๒๘๐

ผู้ที่สนใจหนังสือและคำบรรยายของอาจารย์สุกรี
ทุมทอง สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน
www.ajsupee.com และ สามารถติดต่อได้ ดังนี้

(๑) ขอรับได้ฟรี ผ่านระบบขอรับหนังสือออนไลน์
จากเว็บไซต์ ajsupee.com ขอรับหนังสือได้ครั้งละ ๕ เล่ม
และ mp3 ครั้งละ ๘ แผ่น โดยการเลือกหนังสือ หรือ ซีดี
ที่ต้องการ ผ่านระบบขอรับหนังสือออนไลน์ ยืนยัน และ
กรอกชื่อที่อยู่ผู้รับ ในระบบสามารถตรวจสอบสถานะการ
ส่งได้

(๒) ขอรับได้ฟรีทางไปรษณีย์ ขอรับหนังสือได้ครั้งละ ๕ เล่ม และ mp3 ครั้งละ ๘ แผ่น ส่งชื่อ ที่อยู่ของผู้รับ, ชื่อหนังสือ, mp3, DVD ที่ต้องการไปที่ suriyan2t@gmail.com หรือทาง Line ID : ajsupee.com ติดต่อสอบถามรายละเอียด คุณสุรียัน โทร. ๐๘๐-๕๕๓ ๕๕๕๓ ครับ

(๓) ติดต่อขอรับที่ชมรมจริยธรรม ดิگประสาทวิทยาสัน ๓ โรงพยาบาลศรีธัญญา อ.เมือง จ.นนทบุรี
โทร .๐๒-๙๖๘-๙๙๕๕๕ ติดต่อคุณสุคนธ์

(๔) ติดต่อขอรายละเอียดได้จาก

ชมรมกัลยาณธรรม

<http://www.kanlayanatam.com>

ประวัติ
อาจารย์สุธีร์ ทุมทอง

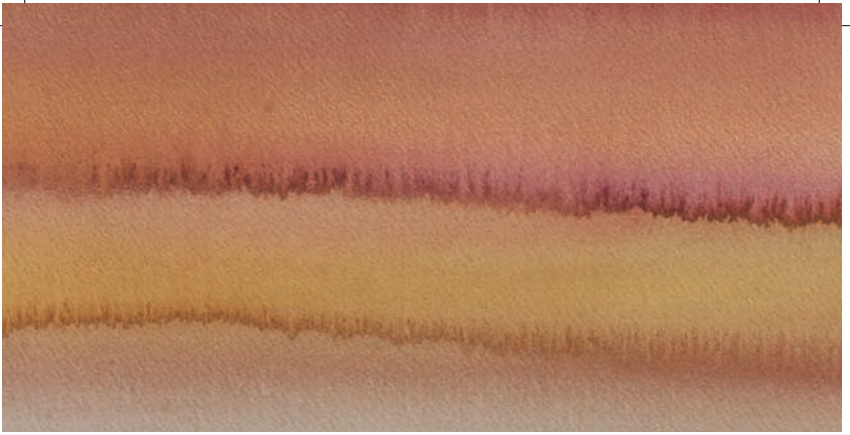
วันเดือนปีเกิด

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๕

บ้านหนองฮะ ต.หนองฮะ อ.ลำโรงทาบ จ.สุรินทร์

การศึกษา

- เปรียญธรรม ๔ ประโยค
- ประกาศนียบัตรบาลีใหญ่ วัดท่ามะโอ จ.ลำปาง
- ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ปริญญาโท พุทธศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

งานปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๘)

- กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิวิทยาลัยสงฆ์
มจร. วิทยาเขตบาหลีศึกษาพุทธโฆส จ.นครปฐม
- วิปัสสนาจารย์ยุวพุทธสิกขามาคคมแห่งประเทศไทย
- อาจารย์สอนวิชาพระอภิธรรมปิฎก มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตบาหลีศึกษา
พุทธโฆส จ.นครปฐม
- บรรยายธรรมะตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ
และต่างจังหวัด
- เผยแผ่ธรรมะทางเว็บไซต์ www.ajsupee.com

